

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανός Π. Πατρών 5.
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΟ ΚΑΙ ΑΝΟΤΟ

Ο ΔΑΓΚΕΙΟΣ

Δεν γνωρίζουμε αν ο δάγκειος, ή τρομερά αυτή επιδημία, θα εδρσχεταί εν ύψει όταν θα κυκλοφορήτο φύλλο αυτό. Δεν γνωρίζουμε τί μπορεί να συμβή εν τώ μεταξύ. Έχεινο που γνωρίζουμε είνε ότι ποτέ ή πρωτεύουσα δεν παρουσίασε καλοκαιριάτικα τέτοιο θέαμα και ιδίως την νύχτα. Όλα έρημα, όλα νεκραμένα! Η έδρα Σιαδίου, ή πολυθρόνη άλλοτε, νεκροῦται από τής ενδεκάτης. Σπάνιοι διαβάται, σπάνιοι περιπατηταί. Τα πρό των κέντρων πεζοδρόμια έρημα. Έρημες κι' αδειανές ή καρέκλες. Γαλήνη, έρημια και πένθος!... Και οι Έθνηαίτοι που είνε; Άλλοι πυρέσσουν στο κρεβάτι τους. Άλλοι έτρομοκρατήθησαν κι' έπηραν τις έξοχες και τά ψηλά δουνά. Άλλοι κλείνονται ωρίς-ωρίς. Πρωτοφανές θέαμα. Πρωτοφανής πανικός. Φόβος και τρόμος. Δαγκειοφοβία!...

ΤΑ ΛΕΜΟΝΙΑ

Ο δάγκειος θέλει λεμονάδες. Αδιάκοπες λεμονάδες. Η λεμονάδες γίνονται από λεμόνι. Και λεμόνι δεν υπάρχει στην αγορά ούτε ένα! Είνε λοιπόν ή δεν είνε ή Έλλάς ή χώρα που θάλλει ή πορτοκαλιά και ή λεμονά; Τι έγιναν τα λεμόνια; Πώς συνέδη να λείψουν τώρα που χρειάζονται κυρίως; Ίδού μυστήριον, το δόποτον πρέπει να διαφωτίση ή αγορανομία. Θα το διαφωτίση όμως;.....

Ο ΠΑΓΟΣ

Ούτε και πάγου επάρκεια υπάρχει. Και οι δυστυχείς Έθνηαίτοι και Πειραιείς μάτια περιέρχονται τα παγοπωλεία. Μάταια γογγύζουν οι πυρέσσοντες δαγκειόπληκτοι. Μάταια λαμβάνονται καθημερινώς μέτρα υπό των αρμοδίων. Όλα μάταια... Και ο κοσμάκης οφίσταται το πλέον δεινόν, το πλέον άπάνθρωπον των μαρτυριών. Πεθαίνει κάθε ώρα, κάθε λεπτόν, κάθε στιγμήν!.....

ΤΑ ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΑ

Να διατιμηθούν και το ταχύτερον μάλιστα τα διάφορα έντομο-

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΓΩΤΑ

Τώρα που με την επιδημία του Δαγκείου, ο πάγος κατήντησε να είνε στην Αθήνα το πιο δυσεύρετο και πολυτίμο πράγμα, δεν είνε ίσως περιττό να σας πούμε λίγα πράγματα για την ιστορία του αναψυκτικού αυτού.

Είνε πολύ δύσκολο να καθορισθί από πότε άρχισε να γίνεται χρήση του πάγου. Ωστόσο είνε θετικά εξακριβωμένο ότι οι λαοί της Ανατολής τον είχαν ανακαλύψει και χρησιμοποιήσει πολύ πριν από τους λαούς της Δύσεως.

Ο περίφημος εξερευνητής Μάρκο Πόλο (1254-1323) αναφέρει στ' ά-

πορνημονεύματά του πως όταν γύρισε στην πατρίδα του από την Ιαπωνία, είχε εξαφινίσει τους φίλους του προσφέροντάς τους σ' ένα δείπνο παγωμένα φαγητά.

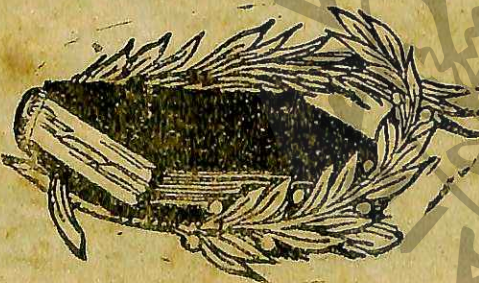
Από την εποχή εκείνη φαίνεται πως χρονολογείται ή χρήση του πάγου στην Ερώπη. Αιωνία λοιπόν δε είνε ή μνήμη του Μάρκο Πόλο που μάς έφερε από τη χώρα του ανατρίλωντος ήλιου τον πάγο.

Στά 1550 η Αικατερίνη των Μεδίκων έφτιαξε ιδικά έργοστάσια κατασκευής πάγου.

Όσο για τα παγωτά, φαίνεται πως θα πρωτόγιναν στην Ιταλία πριν από τα 1700.

κτόνα. Άρκετά επλούτισαν, άρκετά έθησαύρισαν από αυτά οι προμηθευταί των. Να διατιμηθούν εις το ελάχιστον ώστε να δύναται ο κοσμάκης να τα προμηθεύεται και να τα χρησιμοποιή. Είπομεν: Άρκετά έθησαύρισαν οι προμηθευταί αυτών. Διότι πράγματι έθησαύρισαν...

.....

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

Γκρρρρ... Φύσσο... κράπ, κράπ... βzzzzzz! Μια σειρά αυτοκίνητα περνά. Θόρυβος, τρανταγμός και σκόνη. Το πλήθος ίσταται περιέργον να ιδή. Άνοίγονται μερικά παράθυρα. Οι θαμώνες των καφενείων διακόπτουν την πρέφαν των και σπεύδουν έξω. Τι τρέχει; Τι γίνεται; Γάμος! Γάμος; Ναι γάμος και γάμος λαϊκός. Όπως ακριβώς γίνονται οι γάμοι σήμερα. Γάμος θόρυβος, γάμος νταβατοῦρι, γάμος επίδειξις. Γάμος σπατάλη! Έμπρός

πηγαίνει το αυτοκίνητον με τους μουσικούς. Το βιολί, το κλαρίνο, το σαντοῦρι. Αι μελωδίαί εκπνέουν, μόλις ακούονται. Τας καλύπτει ο θόρυβος των τροχών. Όπισω το αυτοκίνητον με την νύμφην και τον γαμπρόν. Η νύμφη κορίτσι του λαού. Στρομπουλή, ροδαλή, χαμηλοβλεπούσα. Τα έχει χάσει ή άτυχής. Για σκεφθήτε. Τόσος θόρυβος, τόσο πανδαιμόνιον! Μήπως έχει αυτοκίνητοδρομήσει και ποτέ στη ζωή της; Έχει ζαλισθί. Ο γαμπρός κάποιος εργατικός ποζάτος μέσα εις τα μαύρα γαμπριάτικα ρούχα του. Κοιτάζει γύρω με αταρέσκειαν. Ο άνθρωπος νυμφεύεται και κάμνει και τή «κομμάτι του»! Ακόμη πίσω μία ατέλειωτος ούρα από αυτοκίνητα. Τα πεθερικά, οι συμπεθεροί, ο κουμπάρος, ή κουμπάρα, οι συγγενείς, οι φίλοι, δηλ τέλος ή συνοικία παρθένα. Μορφές της γειτονιάς γνωστές, ή κυρά Κώστα, ή θεία Παύλα, ή κοκώνα Μαριγώ, ή μα-

.....

.....

.....

.....

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΙΗΜΑ

(Τού Λευδ. Ζύλμους)

Οι σκέψεις μου είνε ψάρια που πλέουν ναρκωμένα σ' άτάραχα νερά.

Είνε χρυσά ψαράκια που σκαρταρούν σαν φείδια σε βόζα καθαρά.

Οι σκέψεις μου είνε πουλιά που άλαφροπήδανε Πάνω σε μία ταράτσα.

Είνε πουλιά πολύχρωμα που περπατάν περήφανα με την ούραν όρθή.

Οι σκέψεις μου είνε γάτες που καιροφυλακτούν σε δάσος σκοτεινό.

Οι σκέψεις μου είνε πύθιοι που πάν να σκαρφαλώσουν άπάνω στη σελήνη.

ΣΗΜ. «Οίκον». Το ποιημάτι αυτό το δημοσιεύουμε άπλως ως δείγμα της σύγχρονης αμερικανικής ποιήσεως.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΡΥΠΑΡΩΝ

Άς παρηγορηθώμεν. Δεν είμεθα μόνοι οι Έλληνες που άποστρεφόμεθα το νεράκι και έχομεν, όχι όλοι ευτυχώς, περιορίσει την χρήσιν του εις την πόσιν μονάχα. Οι κάτοικοι του Θιβέτ μάς έχουν ξεπεράσει στην ύδροφοβία. Έχει θεωρηθεί θανάσιμον άμάρτημα να πλύνουν οι άνθρωποι τα χέρια τους και το πρόσωπό τους. Η ρυπαρότης και ή άπλυσία είνε τα μόνα μέσα δια να εξασφαλίση ο Θιβετανός μία γωνίτσα στην Παράδεισο!...

.....

ΧΑΡΗΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

Ο κ. Σαρπλν γύρισε στο σπίτι του με ύψος θριαμβευτικό. Κάτω απ' την μασχάλη του κρατούσε ένα δερματάκι, και μόλις μπήκε στο σαλόνι που βρισκόταν η γυναίκα του το σήκωσε ψηλά και της το δείχνει σαν να ήταν κανείς ο θησαυρός.

— Ξέρεις, Φερνάνδη, της φώναξε τι έχω εδώ; Το φορέμα σου! Το κομψό έκλεινο ματρώ τουλίνο φόρεμά σου που σου είχαν κλέψει, το θυμάσαι; Θυμάσαι πόσο είχες λυπηθεί πνύ τόχαρες;

— Ναί, λοιπόν; ρώτησε αφηρημένα η κυρία Σαρπλν, σηκώνοντας το κεφάλι της από ένα ρομάντζο που διάβαζε.

— Αί, λοιπόν το βρήκα... Νά το! Και ο σύζυγός με περιγράφει, σαν κυνηγός που φέρνει ένα σπάνιο θήραμα, έδειξε το δερματάκι που έφερε μαζί του και άρχισε να λύει τόν σπάγκο του.

Η κυρία Σαρπλν τόν κύτταξε κατάπληκτη, τόσο κατάπληκτη ώστε έβλεπε να δείχνει και την παραμικρότερη ατέλει.

— Το βρήκες; ψιθύρισε. Που το βρήκες;

— Σ' ένα παλαιοπωλείο, απλούστατα. Το βρήκα έντελώς τυχαίως, Ξέρεις ότι μ' άρεσε να περνώ συχνά απ' τα παλαιοπωλεία και να περιεργάζομαι τα καλά εκείνα ρούχα που είχε κρεμασμένα στις προθήκες τους και που το καθένα απ' αυτά αντιπροσωπεύει μια τραγωδία ή ένα δράμα άγνωστο.

— Έχεις μεγάλη φαντασία, φίλε μου, τόν δέχθηκε η κυρία Σαρπλν ύψωνοντας περιφρονητικά τους ώμους. Αλλά έπί τέλους συντόμησε τα λυρικά προοίμια και πές μου πώς το άναβλινες το φόρεμά μου.

— Ήταν έκτεθειμένο, μαζί με διάφορα άλλα στην προθήκη ενός σκοτεινού παλαιοπωλείου, του οποίου η ιδιοκτήτρια και μοναδική πωλήτρια ήταν κρυμμένη πίσω απ' το παραπέτασμα που σχημάτιζαν όλα αυτά τα παλιοπραγματα και που την έκαναν να μοιάζει με άρνηξη μέσα στον ιστό της.

— Όταν με είδε να μπαίνω μέσα στο μαγαζί της πετάχθηκε όλη προθυμία, αλλά με την πρώτη ματιά μου ποδριέζε έδειξε κάτι σαν άπογοήτευση, γιατί το παρουσιαστικό μου φαινόταν πως δεν ήμουν μ' εκείνο που άποκατελούν την συνεπιδεμένη πελάτεια της. Της έζητησα ένα φόρεμα γυναικείο και της έδειξε ανάμεσα στα άλλα το δικό μου. Της έδωσα όσα μου ζήτησε και αυτό την έκανε ν' άπαντήσει πρόθυμα στις ερωτήσεις μου για κείνο η μάλλον για κείνη που της τόν είχε πουλήσει. Γιατί πρέπει να ξέρεις ότι γυναίκα ήταν εκείνη που της τόν πουλάει.

Η κυρία Σαρπλν άνοιξε σιγά-σιγά το δερμα, βγήκε το φόρεμα, το ξεδίπλωσε και κρατώντας το στις άκρες τών δακτύλων της σαν να έφροβόταν μην λερωθεί, το περιεργάζοταν με ύψος περιφρονητικό άναμικο με ύπερτάτη απέχθεια.

— Όποτε το άγόρασες; ρώτησε τέλος, με τόνο κάθε άλλο παρά ευχαριστημένο.

— Ναι, ήθελα να σου κάνω μια ευχάριστη έκπληξη. Ήξερα πόσο είχες λυπηθεί για το γάμπό του και νόμισα πως θα τόν ήθελες.

— Πες... Τώρα που, καθώς ξέρει ποιά τ' έχει φορέσει νομίζεις ότι μπορεί να τόν βάλε πάλι επάνω μου; — Και γιατί όχι; Άμα τόν καθαρίσεις κι' αν άνάγη το άπολυμάνεις.

— Α! Δεν πιστεύω. Θα τόν κλειδώσω στο βάθος κανενός ντουλαπιού.

γιά να μην τόν βλέπω καθόλου.

— Τι παράξενη ιδέα! Ξέρεις ότι είσαι άστεία και πολύ λίγο φιλόφρων. Με κάνεις να ύποθέτω πολλά πράγματα...

Η φράσις εκείνη έκανε την κυρία Σαρπλν ξαφνικά να σαστίσει και με καταφανή στενοχώρια ρώτησε.

— Τι πράγματα;

— Ότι το φόρεμα αυτό σου θυμίζει πράγματα που σου είναι δυσάρεστα, ίσως καμιά περιπέτεια που μου την έχεις κρύψει.

Η στενοχώρια της κυρίας Σαρπλν αύξησης περισσότερο. Κότταξε τόν άνδρα της με ζωνήρη άνησυχία. Προσπαθούσε να μαντέψει αν άστείευόταν ή τόν έλεγε επίτηδες για να την κάνει να προδοθή.

— Έσύ είσαι άστείας! ψιθύρισε μ' ένα έλαφρύ στεναγμό. Λοιπόν έ-στω! Θα τόν φορέσω άφού έμπιάνεις τόσο πολύ. Αλλά ύπό τόν έρπον ότι θα τόν διορθώσω και θα τόν βάλω άλλο χρώμα.

— Τούναντιόν, σέ παρακαλώ να μην τόν κάνεις τίποτε και να μην τόν αλλάξεις τίποτε, έλεε ο σύζυγός της με τόνο σταθερόν και άνεπίδεκτο άντιρρησης. Τούναντιόν θέλω να σέ ξανόιδω άλλη μία φορά όπως ήσουν όταν τόν φορούσες προτού άναχωρήσεις για τόν ταξίδι σου εκείνο στα λουτρά, κατά την διάρκεια του οποίου σου τόν κλέψανε, και από τόν όποιο—θυμάσαι—είχες γυρίσει ξαφνικά τόσο ταραγμένη Είμαστε σύμφωνοι.

Η κυρία Σαρπλν είχε χαμηλώσει τόν βλέμμα της σαν να μην τολμούσε να κυττάξει τόν άνδρα της κατά πρόσωπο.

— Λοιπόν; είραστε σύμφωνοι; την ξαναρώτησε άσπρηά εκείνος.

— Ναί, ψιθύρισε άτίνα η Φερνάνδη. — Πήγαινε λοιπόν να τόν φορέσεις ώστε να είσαι έτοιμη την ώρα που θα έρθουν οι προσκεκλημένοι μας για τόν δείπνο. Προσπάθησε να είσαι ώ-ραία... όπως τότε.

Η κυρία Σαρπλν έφυγε άμυλητη με σκυρμένο το κεφάλι ένώ ο άνδρας της την παρακολουθούσε με παράξενη περιέργεια.

— Όταν έβρισκε από λίγην ώρα την είδε να μπαίνει στο σαλόνι με τόν ματρώ τουλίνο φόρεμα ο κ. Σαρπλν χειροκρότησε ζωνηρά και της έλεε με ύπερβολινόν ένθουσιασμό:

— Είσαι άξιολαύτη με την του-αλέττα αυτή! Τώρα καταλαβαίνω πόσο είχα δίκιο να έμπιάνω.

Αλλά εκείνη δεν έδωσε σημασία στο φιλοφρόνημά του. Τούναντιόν φαινόταν πως ο ένθουσιασμός του της έπείραζε τόν νήτρα. Ήταν συνωφισμένη και έδειχνε μία νευρικό-τητα που δεν μπορούσε να την συγ-κρατήση. Ήταν φανερό πως η άσυ-νεψιστή εκείνη έπιβολή τόν συζύγου της την είχε διαταραχήσει ύπερβολικά. Κι' έπί τέλους, στο κάτω-κάτω ή ήταν φυσικό να της φέρη άδηία ή ιδέα ότι φορούσε τόν φόρεμα έκλεινο άφού τόν είχε φορέσει ποιάς έξο-ποιά λωποδύτρια και άφού είχε μεί-

νει έκτεθειμένο τόσον καιρό στην σκάνη της προθήκης του παλαιοπω-λείου.

Κάθισε σέ μία πολυθρόνα με ύ-ψος κουρασμένο. Καθώς είδε τόν άνδρα της να πλησιάζει τόν ήλεκτρι-κό διακόπτη για ν' άνάψει τόν φω-ς, τινάχθηκε απ' την θέσι της και τόν φώναξε ζωνηρά.

— Ο, μη σέ παρακαλώ, μην άνά-βεις άκόμη τόν φω-ς. Έχω μία έλα-φρεία ήμικρανία και αυτό τόν ήμικραν-ισμό μου θα χαρή πολύ να σές γνωρίζω.

— Σε πολύ άκατάλληλη ώρα έρ-χεται αυτή ή ήμικρανία σου, έλεε με τόνο άπιστήσεως ο κ. Σαρπλν. — Όπου γάνε θάχονταν νάχονταν οι προσκεκλημένοι μας.

— Αχ! έστέναξε η Φερνάνδη. — Γι' αυτό κάνε ότι μπορείς. Πά-ρε μία άσπιρίνη ή ότι άλλο νομίζεις για να την διώξεις. Δεν μπορεί να δεχθής καταστροφισμένη τούς προσκε-κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους.

Τότε οι καλεσμένοι είδαν κατά-πληκτοι την κυρία Σαρπλν να ση-λώνεται στα πόδια της όλόκληρη, έκα-τάσκη σαν παύση... Έκανε περιό-δηση, κλονίστηκε και σφιδάστηκε κάτω άναίσθητη...

H. J. MAGOG

Εκείνη την στιγμή άκούσθηκαν βήματα και συνομιλίες στον διάδρο-μο. Ήταν ο πρώτος όμιλος τών προσκεκλημένων. Ο κ. Σαρπλν προχώρησε στην πόρτα τού σαλο-νιού και φώναξε έδωρα!

— Α, καλώς τούς άγαπητούς φί-λους! Σας εύχαριστώ που ήστε την καλοσύνη να φέρετε μαζί σας την κυρία Στέλλα. Αυτό είναι πολύ ευ-γενικό εκ μέρους σας. Κυρία μου, πρόσθεσε μιλώντας στη ξένη, ή γυ-ναίκα μου θα χαρή πολύ να σές γνωρίζω.

Αλλά ή ξένη χωρίς ν' άπαντήσει στο φιλοφρόνημά του (φαινόταν προ-σηλωμένη ζωνηρά σέ κάποιο άλλο θέμα. Είχε καρφώσει τα μάτια της στην κυρία Σαρπλν και την κύτταζε σαν μαγευμένη.

— Αυτό τόν φόρεμα, ψιθύρισε τέ-λος, αυτό τόν φόρεμα, είναι εκείνο που φορούσε ή γυναίκα που μ' έπα-ροβόλησε σόν κήπο τού καζίνο!... Τότε οι καλεσμένοι είδαν κατά-πληκτοι την κυρία Σαρπλν να ση-λώνεται στα πόδια της όλόκληρη, έκα-τάσκη σαν παύση... Έκανε περιό-δηση, κλονίστηκε και σφιδάστηκε κάτω άναίσθητη...

— Αχ! έστέναξε η Φερνάνδη. — Γι' αυτό κάνε ότι μπορείς. Πά-ρε μία άσπιρίνη ή ότι άλλο νομίζεις για να την διώξεις. Δεν μπορεί να δεχθής καταστροφισμένη τούς προσκε-κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους. Έπειτα μην έχνόσες ότι κλημένους.

Τότε οι καλεσμένοι είδαν κατά-πληκτοι την κυρία Σαρπλν να ση-λώνεται στα πόδια της όλόκληρη, έκα-τάσκη σαν παύση... Έκανε περιό-δηση, κλονίστηκε και σφιδάστηκε κάτω άναίσθητη...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΦΟΡΝΤ

Κάποτε, μερικοί φίλοι τού δια-σήμου πολυεκατομμυριούχου Έρ-ρίκον Φ. Φντ, τού έργοστασιάρχου τών αυτοκινήτων, πήγαινε τόν νε-ώτερο αυτόν Κροίσο να τόν συ-στήσουν σέ μία μεγάλη σύγχρονη άμερικανίδα ποιήτρια.

Καθισμένος σέ μιάν άκρη τού σαλονιού της ποιητριάς, ο Φόρντ, παρακολουθούσε με προσοχή και περιέργεια κάποιον κύριο ο οποίος δεν έκανε άλλη δουλειά πα-ρά να ύποκλίνεται, να ύποκλίνε-ται και να ξαναύποκλίνεται, χαι-ρετώντας τούς φίλους και καλε-σμένους τού σπιτιού.

— Ποιος είναι αυτός ο κύριος; ρώτησε ο Φόρντ ένα φίλο του.

— Είναι ο σύζυγος της ποιη-τριάς, τού άποκρίθηκε ο φίλος του.

— Με μεγάλη μου χαρά, της ά-ποκρίθηκε. Θα την άγαπήσω και θα την προσέχω σαν να ήταν δικό μου παιδί.

— Έκτοτε ή Μπουμπού έμεινε μαζί μου.

Από τις πρώτες μέρες που δόθη-κε ή εύκαιρία να άναλίσκω μέχοι-πολόν σμηνό το καυμένο τόν κορι-τσάκι είχε έγκαταλειφθή από όλους κι' από πάντων απ' την μητέρα του.

Της είχα φτιάξει μία γωνίτσα έντελώς δική της στην άκρη τού με-γάλου σαλονιού. Εκεί της είχα έγ-καταστήσει ένα έρμάριο με όλα τα παιχνίδια της και δίπλα είχα στεφ-θεί ένα παχύ χαλί για να κάθεται να παίζει. Καθόμουν παράμερα και την παρακολουθούσα χωρίς να τόν δείχνω. Έβλεπα πως έπαιζε με ά-δεύετο δαχτυλίδι, σαν να μην τολ-μούσε να καθήση κατά γής.

— Γιατί δεν κάθεται κατά γής Μπουμπού; την ρωτούσα.

— Γιατί ή Μπουμπού... δεν θα μπο... ρέση να ση... κωθή... έπειτα...

— Η δύσχετα τού

“ΜΑΥΡΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ”

άναβάλλεται διά τόν προδεχέ-ς, λόγω άδυναμίας τού δυνηγάρ-του μας, ο όποιος τόν μετα-φράζει.

Η ΜΠΟΥΜΠΟΥ

Η Μπουμπού ήταν ένα μικροσκο-πικό θηλυκό, τεσσάρων μόλις έτών, έξυπνο και χαριτωμένο, αλλά δειλό και συμπαθεμένο σαν βρογμένη γάτα.

Την ήμερα που μου την έφερε ή μαμά της, καθώς άπλωσα τόν χέρι μου να χαιδέψω τόν κουλίτιό της κε-φαλάκι της, έννοιωσα τόν δαχτύλο μου να μπλέκονται μέσα στά μαλλιά της, που έμοιαζαν με άγρια λόχμη της Άφρικης, τόσο πολλόν καιρό εί-χαν να πλυθούν και να χτενισθούν.

Η μαμά της ή Υβέττη Μ... ήταν παλαιά συμπράττρια και φίλη μου, ή πιά στενή και άχώριστη φίλη μου. Όταν τελειώσαμε τις σπουδές μας ένω ήμν έκλεισθηκα σόν χέτημα που είχα κληρονομήσει απ' τούς γονείς μου σέ μία περίχωρα τού Παρισιού, εκείνη χάρις στή μεγάλη περιουσία της έκανε έναν λαμπρό γάμο και ή-χθηκε στήν τραέλλη ζωή τού Πρι-σιού. Αυτό όμως δεν μάς έμπόδισε να διατηρήσουμε την παλαιά φίλια μας και νάχουμε τακτική άλληλο-γραφία.

Αργότερα, ένα χρόνο μετά την γέννηση της Μπουμπού, που άνήγγι-λε πως χωρίς απ' τόν άνδρα της, “Απ’ τα γράμματα της καταλάβαινα ότι τώρα πάλι που ήταν έλεύθερη είχε ριχθή με μεγαλύτερη άκρόη ζωηρότητα στή δίνη της Παρισι-κής ζωής.

Τέλος, μία μέρα ήρθε να μ' έπι-σχερή φέροντας μαζί της και την Μπουμπού.

— Ξέρεις, Μαρτίνη, μου έλεε μετά τις πρώτες διαχύσεις, θα ήθελα να μου προσφέρεις μία μεγάλη έκδο-λευσί...

Και σταμάτησε σαν να δυσκολευό-ταν να διατυπώσει την παράκληση της.

— Είμαι στην διάθεσί σου σ' ότι θέλεις, της άποκρίθηκα για να την ήνθαρμόσω. Ξέρεις πόσο σ' άγαπώ...

— Θί ήθελα να σου έμπιστευθώ για κάμποσον καιρό την Μπουμπού, να την κρατήσεις έδω μαζί σου. Ο άνδρας της έβριζε; θα την άρραήνη, κι' έξ άλλων... έσύ θα μπορούσες να τελειοποιήσεις την άνατροφή της και να διορθώσης τόν χαρακτήρα της, γιατί είναι ένα σαστό άγριμ.

Και σκύβοντας έμπιστευτικά σ' αυτό μου έπρόσθεσε.

— Ξέρεις καυμένη... πρέπει να σου πω την άλήθεια... Η ζωή τού Παρισιού, μόλις την είδες να μπαί-νει σόν σαλόνι της άγύρισε την πλάτη, άρνήθηκε να δεχθί τόν φίλημά της και έτραξε κοντά μου, σαν να ήξε-ρε να καταφύγει και προστασία από μέ-να άναντιόν της άγάλης της μητέ-ρας της.

Αυτό ήταν πάρα πολύ για την Υ-βέττη. Της ήρθαν δάκρυα στά μά-τια και όταν έπειτ' άπό λίγο μείνα-με μόνοι μου είπα με λυγμούς.

— Μαρτίνη, έξω πως αυτό δεν είναι δικό σου σφάλμα. Άν φταίη κάποια κι' αυτό είμαι γώ. Το γε-γονός όμως είναι πως μου έκλεψε την καρδιά τού παιδιού μου.

Έγώ διαμαρτυρήθηκα και προσ-πάθησα να τίν παρηγορήσω.

— Μη δίνεις σημασία, Υβέττη, της είπα. Είναι ένα παιδί κω κωπρότιο και τίποτε άλλο. Μία προσωική ιδιο-τροπία μικρού παιδιού.

Σέ λίγο βγήκα για να κάνω με-γάλη ψώνια και πήρα μαζί μου την Μπουμπού. Όταν άπομνησθήκα-με απ' τόν σπίτι έδωσα προς τόν μι-

ρό...νη της, μ' άπαντούσε.

Της φερνόμουν ώστόσο με στο-γή, την έμαθα να κάθεται και να σηκώνεται μόνη της, και να μιλάει για τόν έαυτό της σέ πρώτο πρόσω-πο. Έπειτα σιγά-σιγά την έμαθα να μένη μόνη της σόν σαλόνι χωρίς να κλαίει, να περνά χωρίς φόβο από δωμάτια σκοτεινά και άκόμη την έμαθα να παίζει, να γελάει, και ν' άνοίγει την καρδιά της. Κάθε φο-ρά που ή Μπουμπού έσήκωνε τα μάτια της γεμάτα άγάλη κι' έμπι-στοσύνη αίσθανόμουν πως με πλη-ρωννε με τόν παραπάνω για όλους εκείνους τούς κόπους μου. Και της άφοσιώθηκα με όλη μου την καρδιά.

Έπειτα από μερικούς μήνες ή Υβέττη ήρθε να μάθι τί γίνεται ή κόρη της και έμεινε κατάπληκτη ό-ταν είδε την Μπουμπού μεταμορφο-μένη, γεμάτη ζωή και έξυπνάδα, γε-λαστή και παιχνιδιάρικη. Μου είχα πα-ραδώσει μία κοίτσα άψυχη, άσπρη, καχεκτική, χωρίς έγχρη ζωής και ζω-τήν είχα μεταμορφώσει. Για πρώτη φορά στήν ζωή της ή Υβέττη—δ-πως μου ώπολόγησε ή ίδια—έπαισε μ' εύχαριστήσει την κό-ρη της.

Έκτοτε άρχισε να μάς έπισκέπτεται συ-χνότερα. Αλλά κάθε φορά που έρχόταν ή Μπουμπού έκανε στή μητέρα της μία ύποδοχή ψυχρή, γεμάτη άδιαφο-ρία σχεδόν έχθρική, μπορεί κανείς να πη, ένώ άντιθέτως εκείνη έδειχνε όλοένα και πε-ρισσότερη στοργή για τή μικρή. Έκανε ότι μπορούσε για να ύπερ-νικήση την ψυχρότητα εκείνη, αλλά μάταια.

Η Μπουμπού άραγε από έξέλιξη, από ένστι-κή ή διθυμία να κάνει την μητέρα της να ύπο-φέρει, ή από μνησικα-κία γιατί την στοργή εκείνη δεν της την είχε δείξει νωρίτερα;... Δεν έξω...

Τό βέβαιο είναι ότι ή στάσις της μικρής άπέναντι της Υβέττης, άγχι να βελτιωθή έχειροτέρευσ και ένα ά-πόγευμα, μόλις την είδε να μπαί-νει σόν σαλόνι της άγύρισε την πλάτη, άρνήθηκε να δεχθί τόν φίλημά της και έτραξε κοντά μου, σαν να ήξε-ρε να καταφύγει και προστασία από μέ-να άναντιόν της άγάλης της μητέ-ρας της.

Υβέττη, της είπα με ύψος έθ-υμο, ή Μπουμπού θέλει κάτι να σου πη. Δεν είν' έτσι Μπουμπού;

Χωρίς να σηκώσει τόν κεφάλι ή μικρή κουνιστάθηκε μία στιγμή. Τό σόμα της κι' ή ψυχή της ταλάντευόν-τουσαν άνάμεσα στούς δυι πόλους της: άγάτης που άντιπροσπεύμει γι' αυτήν απ' την μία ή Υβέττη κι' απ' την άλλη έγώ. Στό τέλος φή-νηκε πως ύπερίσχυσε ο ένας πόλος, γιατί ή Μπουμπού άφήνοντας την μητέρα της με άπλωμένα τα χέρια, γύρισε, έτραξε και ήρθε πάλι στά γόνατά μου.

— Συγγνώμη! Συγγνώμη! μου φέ-ναζε. Σένα μόνον άγαπώ!...

Μία άφαιτη λύτη χύθηκε σόν πρό-σωπο της Υβέττης. Έπειτ' από λί-

γο περάσαμε στήν τραπέζια, αλλά γευματίσαμε κι' οι τρεις άνόρεχτα, χωρίς να προσφέρουμε ούτε λέξη.

— Όταν σήκωσαν τόν τραπέζι, έπρό-κειτο να παίξουμε κανένα παιχνίδι. — Τόν κυνηγήτ, είπα.

Η Μπουμπού δέχθηκε πρόθυμα. Η Υβέττη έλαβε μέρος, στήν άρχή χωρίς όρεξη, έτσι μόνον και μόνο για να μη μάς δυσαρεστήση. Αλλά σιγά σιγά άνεκάλυψε μέσα της μία ψυχή κα-θε μητέρας όταν βρίσκεται δίπλα σόν παιδί της—και άφοσιώθηκε σόν παιχνίδι με χαρά και ζωηρότητα που έξέπληξε κι' αυτήν την ίδια. Για πρώτη φορά στήν ζωή της μάνα και κόρη έννοιωθαν πως βρισκόντουσαν σόν ίδιο έπίπεδο.

Η Μπουμπού σιγά-σιγά ξεθάρεψε με την μητέρα της και κυνηγούσε διαρκώς σχεδόν εκείνην. Έγώ τρι-βήθηκα [διακριτικά και κάρητα κοντά σόν τραπέζι. Τόσο είχαν άπο-ροφηθή σόν παιχνίδι και στά γέλια τους όστε δεν παρατήρησαν καν την άπομάκρυνσί μου.

Τόν κυνηγήτ τους κράτησε ώρα πολλή. Στό τέλος λαχανιασμένες δι-όκνωαν τόν παιχνίδι κι' ήρθαν και κάθισαν κοντά μου. Καθώς ήταν κουρασμένη ή Μπουμπού άφησε τή χείρα της να πέσουν έπάνω σόν τραπέζι. Έπ'άνω απ' τή χείρακια άπλωσε κι' ή Υβέττη τόν λεπτο-καρμώμενο και ώραιό χέρι της και τα χαιδέψανε τρυφερά. Και στήν ή-κασία τόν χέρι που δεν τόν φανταζόμουν.

Η Μπουμπού άρχισε να περιφέρει τή βλεμματία της ένωλ' ές απ' τή δική μου χείρα, τή κατασκοπεύμενη απ' τις δουλειές τού σπιτιού, σόν δ-οράς χείρα της Υβέττης, τή κατά-σκη και περιποιημένα, με τή νύχια γυαλισμένα και γεμάτα κοσμήματα.

Απ' την σύγκρησιν εκείνη την δική μου χείρα βήλκαν μεωμένα στήν ψυχή της μικρούλτες. Και άφού έβρι-ζε ένα δειλό βλέμμα προς την μαμά της, που μαντεύοντας την διθυμία της την κύτταζε χαμογελώ-τες έν-θουσιαστικά, ή Μπουμπού άρχισε να χαιδέψω τή ώραία μικρή χείρα και να παίζω με τή δαχτυλίδα τους.

— Όλοιόν, Μπουμπού, διασκέδα-σε με τόν παιχνίδι; ρώτησε κάποια στιγμή ή Υβέττη.

Η μικρή τινάχθηκε, κύτταξε την μητέρα της, έπειτα κύτταξε και μέ-να σαν να με συμβουλευόταν. Κατά-λαβα ότι απ' την διή μου σάση έ-ξορπάτο ή άπάντησίς της. Άπλωσα τόν πόδι μου κάτω απ' τόν τραπέζι και την άκούνησα ζωνηρά κι' έπειτα σηκώθηκα να βγω έξω. Καθώς προ-χωρούσα την άκουσα να ψιθυρίζει σι-κωτικά, σαν να φοβόταν μη με δυσα-ρεστήση.

— Συγγνώμη, μαμά! Συγγώ-μην.

Συγχρόνως με τόν κανόν τού μα-τιού την είδα να ριχνάει στήν άγ-καλία της μητέρας της. Κι' άπό πε-ρνούσα τή κατάφλη βραδιά σέ έ-ξορπάτο ή άπάντησίς της. Άπλωσα τόν πόδι μου κάτω απ' τόν τραπέζι και την άκούνησα ζωνηρά κι' έπειτα σηκώθηκα να βγω έξω. Καθώς προ-χωρούσα την άκουσα να ψιθυρίζει σι-κωτικά, σαν να φοβόταν μη με δυσα-ρεστήση.

— Μαμά μου! Μαμάκα μου!

— Μπουμπού μου! Άγαπημένο μου, παιδί! Έπί τέλους σέ ξαναβρί-σκω!

Και ένώ ή μικρή έγινε στήν άγ-καλία της, ή Υβέττη άρχισε να συ-γοραγουδή ένα ναυούσιμα τών παιδικών της χρόνων, που τόσον και-ρό τόν είχε ξεχάσει...

Κι' έγώ; Έγώ ήμουν πολύ—πο-λύ θλαμμένη, γιατί τόσο γρήγορα έ-χασα τή χαριτωμένη Μπουμπού.

Η ΦΤΕΔΙΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

• ΕΕ τουφεκισμοί ἐδρόντησαν

καὶ ὁ Πῆτος τελευταῖος, λάμ-
ποντας ἀπὸ χαρά.

.....

στη λυπητερή Ιστο-

οντας κάθε φορά τη λέξη «φθ».

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΙΣΧΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

μὴ μᾶλλον οὐτοὶ τὰ δάχτυλά τοις
ἀγγίξουσιν τὸ ἔδαφος. Ὅταν δύο
γνώριμοι συναντηθεῖν ὕστερα ἀ-
πὸ μακρὸν χωρισμόν, γενατίζουν
καὶ οἱ δύο, χαμηλώνουν τὸ κε-
φάλι καὶ ὕστερα σηκώνονται. Ἀδ-
εὐτὸν κἀνὼν τρεῖς φορές, προφά-
νοντας κάθε φορά τὴ λέξη «φῶ»

Μανώλης τελείωσε τὸ κάνουν τρεῖς φορές, προφε-
τὴ λυπητὴρ ἰστο- ρώντας κάθε φορά τὴ λέξη «φῶ».

Η ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΕΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΕ ΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

‘Η ώραία τυχοδιώκτρια που ερωτεύεται τον Τσάρο! ‘Όταν λείπει ‘Εκείνος... ‘Ενα τρελλό αίσθημα που μεταβάλλεται σ’ πάθος! Τι την ενδιαφέρει ή αυτοκράτειρα; ‘Η ζηλοτυπία της Τσαρίνας. ‘Μοί μένει τουλάχιστον τὸ σκυλάκι μου. Τι εὐτυχία που δὲν τὸ δέχθηκε ή Τσαρίνα! ‘Η ἀναγκαστική ἀναχώρησις. ‘Η μούνα τρελλή, τουλάχιστο ὅμως μοὶ πλήρωσαν τὰ χρέη μου!.. Μ π ἄ ν ι ο μ ἔ σ α μ π ἄ ν ι α, κλπ.

‘Η Ντεζιρέ Ρὸν εἶνε μιά ἀπὸ τίς λίγες τυχοδιώκτριες που ἐγνώρισεν ὁ κόσμος. ‘Όταν ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος τῆς ‘Ορλεάνης ἐβρίσκει στή Γαλλία, ή Ντεζιρέ ἐξοῦσε σὲ Παρίσι μιά πολυδάπανη ζωή. ‘Ηταν ὁραία καὶ ἐξυπνη γυναίκα. ‘Υπουργοί, δούκες, ἄνθρωποι τῆς ἀνοστήρας κοινωνίας κολακεύονταν ν’ ἀνομιάζονται φίλοι τῆς καὶ σὲ σαλόνι τῆς ἐδούχαν ἄνθρωποι ἀπὸ τὰ πιδ διαφορετικά στεφάρματα τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοὺς διπλωμάτας καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων μέχρι τῶν κυριῶν τοῦ ἡμιόμορου. Τὸ Παρίσι δλοκλήρο ἦταν ξετρελλωμένο μαζὺ τῆς.

Μιά μέρα ὅμως ἐγκατέλειπε τὸ Παρίσι καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Ρωσία. Τι τὴν ἐσπάρξε νὰ τὸ κάνει αὐτό; Οἱ πιστώται τῆς πού τὴν καταδίκωναν γιὰ τὰ τεράστια χρέη πού εἶχε κάνει ἡ τὸ πάθος τῆς γιὰ τίς περιπέτειες; ‘Ισως καὶ τὰ δύο μαζί... ‘Εκείνη τὴν ἐποχὴ ή Ρωσία ἐξακούσσε μιά μεγάλη γοητεία πᾶσις γυναῖκες τοῦ εἰδούς τῆς Ντεζιρέ. Οἱ Ρώσοι ἀριστοκράται πού ἐπῆγαναν σὲ Παρίσι γιὰ νὰ ἐξοδέσουν τὰ ρούβλια τους καὶ νὰ ἐξήσουν τὴν τρελλή ζωὴ τῆς γαλλικῆς ἀριστοκρατίας, εἶχαν κάνει τὴν καλύτερη ἐντύπωση. ‘Εξόστει τὸ θέμα τοῦ ρώσου, ἔλεγε ὁ Μέγας Ναπολέων, καὶ ἀπὸ κάτω θὰ ἴδῃτε τὸ δόγμα τοῦ καζάνου. ‘Ισως αὐτό, ή μυστικοπαθὴς ὅσο καὶ βίαιη, ή αἰσθηματικὴ ὅσο καὶ ἀρχέγονη καὶ κτηνώδης ἀκόμα φύση τοῦ καζάνου τὸν ὅποιο ἐκρύψε ή ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνιση τοῦ ρώσου ἐγένεως νὰ ἀγοστήσουν τοὺς συγγραφείς, τοὺς καλλιτέχνας καὶ τίς κυρίες τοῦ παρισινοῦ ἡμιόμορου.

‘Η Ντεζιρέ παρέρθηκε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἴδια γοητεία. ‘Αλλ’ ἂν οἱ ἀπλοὶ ρώσοι ἀριστοκράται τὴν εἶχαν ἐπηρεάσει τόσο πολὺ, τί νὰ οὐθόσθ τότε καλεῖς γιὰ τὸν ἀριστοκράτη τὸν ρώσον ἀριστοκράτην, γιὰ τὸν Τσάρο; ‘Η Ντεζιρέ ἄρχισε νὰ φαντάζεται τὸν Τσάρο, μέσα στὴν ἐκθαμβωτικὴ πολυτέλεια τῆς αὐτῆς, ἐγγενικὸ καὶ λατρὸ συγχρόνως, παντοδύναμο κυρίαρχο τῆς χώρας τὸν κνύουτο καὶ συγχρόνως παρισυνθένιο ἱπποπότη... Πέρασε πολὺς καιρὸς ἐτοί... Τι ἦταν τὸ αἰσθημα καίνο πού ἐνοιόθε ή Ντεζιρέ, ή ὁραία τυχοδιώκτρια τοῦ Παρισίου; δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὀνομάσῃ ἀκόμα. Μὰ σὲ λίγο τὸ κατάλαβε, ὅσο καὶ ἂν ἦταν τρελλό: ἀγαποῦσε τὸν Τσάρο, τὸν Τσάρο πού δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ ἀκόμα!

‘Η Ντεζιρέ δὲ μ’ ἔμπορθε πειὰ νὰ ἀντισταθῇ σὲ αἰσθημα τῆς καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Ρωσία, γιὰ τὴ χώρα τοῦ Τσάρου. Μαζὺ τῆς εἶχε πάλιν μονάχη μιά φίλη τῆς πού ἦταν πού ἀσχημα καὶ τὸ σκυλάκι τῆς. Τὸ ταξίδι ὅμως ἦταν πολὺ κοπιώστικο καὶ ή Ντεζιρέ ἐφθασε ἀρρωστὴ στὴν Πετρούπολη. ‘Αλλ’ ἦταν πολὺ νέα καὶ ἀνέλαβε πολὺ γρήγορα. Καὶ μιά μέρα πῆρε σὲ ἀνάκτορο τοῦ Τσάρου-Ξελο εἶδε ἐκείνον πού τόσο εἶχε ἀναιροπολήσει, εἶδε τὸν Τσάρο!...

Τὸν εἶδε ὅπως τὸ μικρὸ παιδί βλέπει σ’ ὄνειρό του ὁπότε ἀπὸ πρᾶγμα, μυθικὸς πολιτείας, ὀδονθῶν κήπους καὶ ζαφειρηνά παλάτια. Τὴν ἐκυρίευσεν τότε ἕνας ἀνέκφραστος ἐνθουσιασμός καὶ τῆς ἤρθε νὰ πῇ σὲ τὸν Τσάρο!...

σὰ γόνάτα του! Τι ἦταν ἀπὸ καὶ καὶ πέρα ή ζωὴ τῆς Ντεζιρέ; Μιά ἀπέραντη ἀγάπη. ‘Αγαποῦσε τὸν αὐτοκράτορα. ‘Αγαποῦσε ἐκείνον ἀπὸ τὸν ὅποιο κερδῶταν ή τυχὴ τῶσαν ἀνθρώπων, ἐκείνον πού ἐθεοῦρετο ὡς ὁ ὁραιότερος ἄνδρας τῆς ἐπικρατείας του, ἐκείνον πού μπόρθε νὰ κάνει τὸ πᾶν, ἐκείνον πού ὅλοι φοβούταν καὶ πού ὅλα τὰ μάτια ἀπὸ παντοῦ ἀναζητοῦσαν! ‘Η ὁραία τυχοδιώκτρια ἐμῆκε ἁμέσως στοὺς ἀριστοκρατικούς κώλους τῆς Πετρούπολεως. Μὰ δὲν τῆς ἐνδιέφεραν οὐτὰ δ ἀριστοκρατικά σαλόνια οὐτὲ ή γιορτὲς καὶ οἱ χοροί, οὐτὲ τὰ θεάτρα. ‘Όλη ή σκέψη τῆς ἦταν συγκεντρωμένη σὲ μὸ ναιδικο τῆς ὁνειρο σὲ τὸν αὐτοκράτορα!...

Μιά μέρα γινότανε μιά αὐτοκρατορικὴ γιορτὴ. ‘Επρόκειτο νὰ κατεβάσσουν σὲ τὸν ποταμὸ Νέβα ἕνα καινούργιο πλοῖο τῆς τσαρίνας. ‘Ολοκλήρη ή Πετρούπολη εἶχε κουβιλήθη ἐκεῖ: θαυμάσιες στολές, πολυτελὴ κα περσινὰ, δὲι τὸ πιδ ἐκθαμβωτικὸ εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ή τσαρική αὐλή. Πολλὰ μάτια ἐκαρφώθηκαν πᾶνω στὴ Ντεζιρέ! δὺ νεαροὶ ἀριστοκράτες ἐπαιροσάθησαν νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχὴ τῆς. Μὰ ἐκείνη, ὅταν ἐγύρισε σὲ σπῆτι τῆς, ἐβρῶσε σὲ ἡμερολόγιο τῆς κάτω ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τὰς λέξεις: ‘Ε κ ε ἰ ν ο ς ε λ ε ι π ε ι ! Διότι ὁ Τσάρος δὲν εἶχε πᾶν σ’ αὐτὴν τὴν γιορτὴ.

Πῶς θὰ μπόρθε νὰ κατακτήσῃ τὸν αὐτοκράτορα, νὰ τί σκεφτότανε καὶ τί δὲν μπόρθε νὰ λυθῇ μὲς σὲ μυαλό τῆς ή ὁραία παρισινή. Στὸ θέατρο, ἐλπίζε νὰ προσελκύσῃ τὸ βλέμμα του μὲ τὰ πολυτελέστερα τῆς κοστούμια, μὲ τὰ πιδ ἐκτυσινὰ τεχνάρματα πού μοναχὰ μιά παριζιάνα μπόρε νὰ ἔξῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται. Μάταιη ἐλπίδα! ὁ Τσάρος ποτὲ του δὲν ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς τὰ λογιόν του, ποτὲ του δὲν εἶδε πῶς εἶχε προσέξῃ τὴν παρουσία τῆς...

Καὶ ή μέρας περνοῦσαν μὲ λαχτάρα γιὰ τὴν τυχοδιώκτρια, μὲ μαρτύριο γιὰ τὴ φίλη τῆς πού τὴν συνᾶνε, πᾶνω στὴν ὅποια ἐσποῦσαν ὅλα τὰ καριέσια καὶ ὅλη ή ὀργή, ή χαριτωμένη ὀργή μιάς ὁραίας τρελλῆς πού κινηγούσε νὰ πιάσῃ τὴ σελήνη...

‘Απὸ ἄλλη ὀνειροπόληση, ἀπὸ μιά φαντασία, τὸ αἰσθημα τῆς Ντεζιρέ μετεβλήθη σὲ πάθος. Σίγα-σίγα ἄρχισε νὰ μοῖσθ δὲς τίς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ νὰ καταφρονεῖται ἀνοήτῃ ν’ ἀντίον τους. Τῆς δὲ νόμαζε κοῦκλες, τίς ἐστόλιζε μὲ τὰ πιδ ἀγα-

πιδύμια κοσμητικά. ‘Ελεγε πῶς δὲν εἶχαν παρὲν ἐπίπλαστο μονάχα πολιτισμό, δτι κατὰ βάθος ἦταν βάρβαρες καὶ ἀέστετες. Μὰ ή πραγματικὴ αἰτία τοῦ μίσους τῆς Ντεζιρέ ἐναντίον τους ἦταν δτι βρισκότανε πιδ κοντὰ ἂν’ αὐτὴν σὲ τὸν αὐτοκράτορα. Αὐτὴ καὶ μόνον αὐτὴ. ‘Ενα βράδυ ή τσαρίνα εἶδνε μιά γιορτὴ σὲ τὸ πάρκο τοῦ Πέτερσφω. ‘Όλη ή ἀνώτερη ἀριστοκρατία, οἱ ἐξῆνοι, οἱ πρεσβύτες ἦταν ἐκεῖ. Τὸ θέαμα ἦταν ἀνότερο ἀπὸ κάθε περιγραφὴ διότι ή πολυτέλεια τῆς τσαρικῆς αὐλῆς ἦταν ἀφάνταστη. ‘Εκεῖ ή ὁραία τυχοδιώκτρια συναντήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν αὐτοκράτορα. ‘Εκείνη ἐπέρασε ἀπὸ μπροστὰ τῆς χωρὶς νὰ νὰ εἶδῃ τὸ ἡγεμονικὸ τῆς βλεμμα στὴ Ντεζιρέ...

‘Η τυχοδιώκτρια ἀνεσῆκωσε τοὺς ὅμους τῆς. Τι τὴν ἐνδιέφερε αὐτὴν ή αὐτοκράτειρα; Καὶ ἐξακολουθῶσε ν’ ἀναζητῇ ἀνάμεσα σὲ φυλλώματα τοῦ πάρκου, ἀνάμεσα στὶς ἀστραφτερές στολές καὶ στοὺς γυνούς ὅμους καὶ τὰ μυριλαντένια διαδήματα τῶν κυριῶν, τὸ ὕψηλὸ μέτωπο ἐκείνου, τοῦ Τσάρου!...

Τὴν ἄλλη μέρα ή ὁραία παρισινή συναντήθηκε καὶ πάλιν μὲ τὴν τσαρίνα, τὴν ὅποια συνᾶδανε μιά κυρία τῆς τιμῆς πού εἶχε ἐξῆ πολλὰ χρόνια σὲ Παρίσι. ‘Η Ντεζιρέ δὲν εἶχε γιὰ συνοδοὶ πᾶνω στὸ σκυλάκι τῆς, πού μόλις εἶδε τὴν αὐτοκράτειρα ἐχύθηκε σὰ πόδια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τὴ χαϊδεύῃ. ‘Η τσαρίνα ἐχαμογέλασε.

— Κυρία κόρη μου, ἐτόλμησε τότε νὰ πῇ ή Ντεζιρέ στὴ συνοδοὶ τῆς αὐτοκρατορίας, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ διαβεβαιώσετε τὴ Μεγαλειότητα τῆς γιὰ τὸ σεβασμὸ πού αἰσθάνομαι γι’ αὐτήν; Δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ τῆς μιλήσω, ἀλλ’ ἐπειδὴ εἶδα πῶς τὸ σκυλάκι μου τῆς ἄρσε, θὰ ἤθελα...

‘Η παρισινή τυχοδιώκτρια ἐκοιμήθη σὲ μισά, διότι διεκρίνε τὴν ἐκπληξὴ σὲ χαρακτηριστικὰ τῆς τσαρίνας. ‘Η αὐτοκράτειρα, ή ὅποια προηγούμενος ἐκοίταξε μοναχὰ τὸ σκυλάκι, τώρα εἶχε καρφώσῃ τὰ βλέμματα τῆς πᾶνω στὴ Ντεζιρέ καὶ τὴν ἐκοίταξε μὲ προσοχή.

— Θὰ παρακαλοῦσα τὴ Μεγαλειότητά τῆς γιὰ μὸν ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς τὸ προσφέρω, ἐπροσέθεσε ή Ντεζιρέ, ὅταν κατάρθονε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις τῆς.

‘Αλλ’ ή τσαρίνα ἔκανε τότε μιά ἀλότοιμη κίνηση πού ἐσήμαινε ἀρνήση. Μιά ἀνάνηση ἐπέρασε γοργὰ μπρὸς ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Θυμήθηκε πῶς τα μεγάλα μαύρα μάτια τῆς παρισινῆς ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν παρασμένη βρα-

πῆ, ὅταν ἀντίκρυσε σὲ τὸ πάρκο τὸν αὐτοκράτορα...

‘Η τσαρίνα εἶχε καταλάβῃ τὸ μυστικὸ τῆς Ντεζιρέ!

Τὸ ἴδιο βράδυ ή ὁραία τυχοδιώκτρια συννομοῦσε μὲ τὴ φίλη τῆς. ‘Η Ντεζιρέ ἦταν ἀπογοητευμένη μὲ τὴν πρωινή τῆς ἀποτυχία.

— ‘Αγαπητὴ μου φίλη, ἔλεγε, θέλεις νὰ σοὺ μιλήσω μιά φορὰ μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά; Αἱ λοιπὸν θὰ προτιμῶσα περισσότερο νὰ εἶμαι κλεισμένη σὲ μιά φυλακὴ παρὰ νὰ μένω στὴ γρανιτένια αὐτὴ πόλη. Αἰσθάνομαι τόσο πολὺ τὴν ἐλλείψη τοῦ Παρισίου!

— ‘Ας φύγουμε τότε, εἶπε ή φίλη τῆς, γιὰτὶ κ’ ἐγὼ δὲν στενοχωριέμαι λιγώτερο ἀπὸ σενα.

— Νί, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει ἀκριβὸς τὸ ἴδιο καὶ μὲ τίς δύο μὲς... Σκέψου λοιπόν, σκέψου δτι ἀπέμεινα, ἂ, εἶνε φοβερό!

— ‘Απέμεινες; ἀπέμεινες νὰ κατακτήσῃς τὸν τσάρο! Τι ὁμορφὴ ἀστείδις κι’ αὐτὴ ἀλήθεια!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐφανήκα νὰ πείραζαν τὴν τυχοδιώκτρια. ‘Ερεῖνε πολλὰ ὅρα σκεπτικῶς.

— ‘Αν γινόμενα ἡθοποιοίς! εἶπε ὅστερ’ ἀπὸ λίγο. Γιατὶ τάχα; ‘Εκείνος συνήθιζε νὰ ἐπισκέπτεται τίς θεατρίνες σὰ καμαρίνια τους, τὸ εἶρεξ. ‘Ισως νά...

Μὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Καταλάβαινε τῶρα καὶ ή ἴδια ποσο διήρξε τρελλή.

— Τούλάχιστον πού μένει τὸ σκυλάκι μου, εἶπε μὲ μικρὸ χαμόγυλο. ‘Αὐτὸ εὐτυχία πού δὲν τὸ δέχτηκε ή τσαρίνα!

Μὰ ἐκείνη τῆς στιγμή κάποιος ἐχτύπησε τὴν πόρτα.

— ‘Εδοσποινὶς ΝτεζιρέΡόν; ἐρώτησε ἕνας κυριὸς πμᾶνοντος σὲ τὸ δωμάτιο. ‘Ηταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ πολλὰ αὐστηρὴ φυσιογνωμία καὶ τὸ παρονομαστικὸ του δόκινε ἀστενομυκ.

— ‘Ερχομαι ἀπὸ τὴ διεύθυνση τῆς μυστικῆς αστυνομίας, εἶπε ὁ ἄνθρωπος. ‘Εχω ἐντολὴ νὰ ἐπιβλέπω όλες τίς προετοιμασίες σας γιὰ τὴν ἀναχώρησιν σας ἀπ’ τὴ Ρωσία. Μέσα νὰ μὴ ὅρα φωνὴ, ἕνα ἀγγλικὸ πλοιο, ὅα οὐς συνοδεύουν καὶ ὅα φροντιστὰ γιὰ τὴν ἐπιβίβαση σας.

‘Η Ντεζιρέ καὶ ή φίλη τῆς ἐκοιτάχθηκαν ἐκπληκτές.

— Τα αἶμα τῆς ἀναγκαστικῆς αὐτῆς ἀναχωρήσεως σας μὲν εἶνε ἀγνωστοί, ἀπορροῦσε ὁ ἄνθρωπος. Δᾶ, λέγω ὅμως δτι ἔχω διατάχῃ νὰ ἐρεψλησῶ ὅλα τὰ χρεῖα πού ἐκαματε ἔδω, ὅσες μπόρετε νὰ μείνετε ἡσυχὴ! δὲν ὅα οὐς ἀνησυχῆσῃ κυρίες.

‘Η ὁραία παρισινή αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ κλαψῇ, μὰ δὲν βρῆκε καιρὸ νὰ ὕψωνῃ τὰ μάτια τῆς. Μέσα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἐδοίκατο προχώρα μερικὰ πράγματα τῆς καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα μὲ τὸν παρῆγον συνοδο τῆς. Στὸ ὅρομο ἐπεριμένα ἕνα ἄμαξ, πού τοὺς μετέφερε σὲ τὸ λιμάνι. Ὁ ἄνθρωπος ἐτηνίουσθησε σὲ τὸν πλοίαρχον καὶ τὸ πλοῖο ἐξεκίνησε.

— ‘Ενα ὄνειρο, ἕνα σύντομο καὶ τρελλὸ ὄνειρο εἶχε ὁφθεῖν πειὰ γιὰ τὴν ὁραία

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΗΣΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

‘Η γυναίκες μὲ τοὺς δύο συζύγους. ‘Ο σύζυγος καὶ ὁ βοηθὸς του. Τὸ δέσαιο μὲ τὴ χρυσὴ ἀλυσίδα. Μιά παράξενη λεπτομέρεια. ‘Η ἀφαίμαξις καὶ ή αἱμοποσία τῆς νύφης. ‘Ο ἔρανος ὑπὲρ τοῦ ἱερέως.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερὰ τίς ἐρεῖρες συνήθειες πού ἔχουν σχετικῶς μὲ τὸ γάμο οἱ διάφοροι λαοὶ τῆς γῆς:

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς ‘Αλάσκας ἔχουν μιά παράξενη συνήθεια, ή ὅποια δὲν στερεοτεῖται πρακτικότητος. Συνήθως κάθε γυναίκα ἐκείνη ἀπὸ δύο συζύγους, ὁ ἕνας ἀπ’ τοὺς ὁποῖους εἶνε ὁ ἐπίσημος, ὁ πραγματικὸς συζυγὸς καὶ ὁ δεύτερος βοηθὸς τοῦ πρώτου. ‘Ο δεύτερος συζυγὸς ἀντικαθιστᾷ τὸν πρῶτον, ὅταν αὐτὸς ἐργάζεται κοιλάπουσι ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἐκτελεῖ τὴ καθήκοντα καὶ τίς ὑποχρεώσεις ἐκείνου, φροντίζει γιὰ τὸ σπῆτι, περαιοποιεῖται τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἐξασφαλίζει τροφὴ.

‘Αν πεθάνῃ ὁ πρῶτος συζυγὸς τότε ὁ δεύτερος δικαιωματικῶς ἀνακηρύσσεται ὁ ἐπίσημος συζυγὸς τῆς χήρας, ἐκ συνεννοήσεως δὲ μὲ αὐτὴν ἔχει δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τὸν βοηθὸ τοῦ.

Οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς Ναῦτες πού κατοικοῦν στὴν Μαλαμπάρ τῆς ‘Ασίας ἔχουν ἄλλη ἔθιμα ἐξ ὁσίου περιέργου. ‘Όταν ἀποφασισθῇ ὁ γάμος δύο νέων, ὁ μάγος καὶ ἀστρολόγος τοῦ χωριοῦ πού ἐκτελεῖ καὶ χρεὴ ἱεροῦς διαλέγει τὴν κατάλληλη ἡμέρα γιὰ τὴν τελετὴ, ἡμέρα δηλαδή πού νὰ εἶνε καλοκαιρὶ. Τότε εἰδοποιεῖ τοὺς νεονύμφους καὶ τοὺς συγγενεῖς των, οἱ ὅποιοι πᾶσι προσκαλοῦν ἐσπευσμένως τοὺς καλεσμένους, μουσικοὺς, ἡθοποιούς, χορευτὰς καὶ ἀκροβάτας. ‘Όταν μαζεθοῦν ὅλοι ἀρχίζει τὸ γλέντι. ‘Όταν περὶ τὸ γλέντι ἀνάγῃ καὶ κορώσι, ἀρχίζει ή γαμήλιος τελετὴ ή ὅποια εἶνε ἀπλουστάτη καὶ συνίσταται εἰς τὸ ἔξῃ: ‘Ο ἱερεὺς βοηθοῦμενος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς δένει τοὺς δύο νεονύμφους μὲ μιά χρυσὴ ἀλυσίδα. ‘Εἰς τὴν ἀλυσσοδεμένον οἱ νεονύμφοι γυρίζουν γύρω ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. ‘Επειτα ἀπὸ ἀρετὴ ὥρα τοὺς λύνουν τὴν ἀλυσίδα καὶ ὁ γαμβρὸς ἕνα περικδέριο, τὸ ὅποιο ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν δική μας βέρα καὶ τὸ ὅποιο ἡ νύφη θὰ φορῇ σ’ ὅλη τῆς τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν διαδιδασκαλία αὐτὴ τελειώνει ή γαμήλιος τελετὴ καὶ ἀρχίζει πάλιν νέον

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ νὰ ἐπικαλεῖται κανεὶς τίς κινεῖς πρᾶξεις τῶν ἄλλων γιὰ νὰ δικαιολογῇ τίς ἰδικές του, εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ πλένεται μὲ λάσπη.

— ‘Ο συνετὸς ἄνθρωπος ντρέπεται γιὰ τὰ ἐλαττώματά του, δὲν ντρέπεται ὅμως καὶ νὰ τὰ διορθώσῃ.

— Προσπάθησε νὰ σκέπτεσαι λίγο καὶ νὰ ἐνεργῇς πολὺ. δὲν τὸ κάνει; αὐτὸ, δὴν σου ή ζωὴ θὰ περᾷ μὲ σχέδια, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν θὰ σοὺ μείνῃ ποτὲ καιρὸς νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ!

Ο ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΙΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

Κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα ζοῦσε στὴ Γαλλία ὁ χειρομάντις Δεβαρόλ, ὁ ὅποιος εἶχε ἀποκτήσῃ μεγάλη φήμη, λόγῳ ἐπιτυχίας μὲ τὴν ὅποια προέβλεπε τὸ μέλλον.

Κάποτε, καθὼς ὁ Δεβαρόλ, βρισκόταν σὲ μιά μικρὴ πόλιν τῆς Γαλλίας, παρουσιάσθηκε σ’ αὐτὸν ἕνα κοριτσάκι, πού ἤθελε νὰ τῆς πῇ τὴ μοῖρα τῆς. ‘Ο Δεβαρόλ οὐτὲ τὸ ὄνομά τῆς δὲν ζήτησε νὰ μάθῃ. ‘Εξέτασε μόνο προσεκτικὰ τὸ χερὶ τῆς καὶ τῆς προεῖπε κατὰ ὅτι δὰ γίνῃ ἐνδοξος μιά μέρα. ‘Υστερὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια ή κόρη αὐτῆς εἶχε γίνῃ πράγματι διάσημος, ἔτυχε δὲ τότε νὰ συναντηθῇ καὶ πάλιν μὲ τὸ Δεβαρόλ. Τοῦ εἶδεξε ἀμέσως τὸ χερὶ τῆς καὶ ἐκείνος ἐαφνίστηκε πολὺ βλέποντάς το.

— ‘Εχω ἰδῇ καὶ ἄλλοτε αὐτὸ τὸ χερὶ, εἶπε. Πού καὶ ποτὲ δὲν θυμοῦμαι πειὰ, ἀλλὰ εἰμαιβεβαίως δτι τὸ ἔχω ἰδῇ.

— ‘Αλήθεια, ἀπήντησεν ή κ. Χ., τὸ εἶδατε στὴν Πικαρδία, ὅταν ἤμην ἀκόμη κοριτσάκι.

— Καὶ τί σας εἶπα τότε;

— ‘Ό,τι μοὺ προεῖπατε πραγματοποιήθηκε στὴ ζωὴ μου.

‘Η γυναίκα αὐτὴ ἦταν ή γνωστὴ συγγραφεὺς Τουλιέττα ‘Αδάμ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Μιά νοσταλγία δάκρυερ ή ζωή [μου ν’] ἕνας πόθος! Πότε παλάτια θέλοντας χιμαίρικα [νὰ χτεῖς] καὶ πότε ξεφυλλίζοντας τίς σκέψεις μου σὰ ρόδα στὸν τάφο τοῦ δ,τι πέρασε, — λη- [σμώντας νὰ ζήσω].

Τὰ χρόνια ἀπὸ τὰ χέρια μου γλυτο- [σπρήσανε σὰν ἄμμος] πὸδ ὀνειροπόλα δάχτυλα κρατάνε, [κ’] ή φυχή μου — μίαν ὅρα χινοπωρινή πὸδ ἐσθ- [μιαίνον καμπάνες]

εἶδε νὰ πέφτῃ ἀνέκκλητα τὸ [Βράδυ στὴ ζωὴ μου].

Εἶμαι σὰ σπῆτι νευτικὸν στὴ θά- [λασσα κοντὰ] πὸδ οἱ ἄντρες ἐχαυήκανε μαζὺ μὲ [τὰ καράδια]

καὶ πὸδ ὅταν σκοῦζῃ ή τρικυμία [τ’] ἀγριεμένα βράδρα οἱ μάνες καὶ οἱ ἀδερφεῖς, μαυρον- [τυμένες, σκόδουν]

τὴν κεφαλὴ ἀμλήτες, σκιαγμένες, [σὰ ν’] ἀκούνε στὴν πόρτα τὴν κατάκλειστη γιὰ [πάντα — νὰ χτυποῦνε...]

Κώστας Θωράνης

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία καὶ δόξαλοι βιβλιοθηκαί. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας. Δέμα 7.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΩ-ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΥ

ΤΟΥ JACQUES CONSTANT

Το φετεινὸ καλοκαίρι παρεθέ-
ρισαν στο Μολέν, ένα μικρὸ παρα-
θαλάσσιο χωριὸ τῆς Βρετανίας.
Με τὴν ἀδείην τοῦ ἐπιτρόπου Τρές-
Μίρ ἀνέβησαν κάθε μέρα στὴν
κορυφὴ τοῦ καμπαναρίου τῆς ἐκ-
κλησίας, φορτωμένοι μετὰ τὸ σὺν-
γὰ μου τῆς ζωγραφικῆς κι' ἐξω-
γράφισαν ἀπὸ κεῖ τὰ μενεαυτικά
τοπίδια ποὺ ἀπλώνοντοσαν γύρω
μου.

Ἐβλεπα ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω τὸ
Μολέν μετὰ τὴν ὑπέρροχον δένδρου-
τελες του, τὴν Μεγάλην Νῆσον, τὰ
Ἑπτὰ Νησιάκια καὶ τὴν σμαράγ-
δινη θάλασσαν ποὺ ἀπλώνεται ἀπὸ
τὴν ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ Δανιδόν
ὅς τοὺς ἀπόκρημνους βράχους τοῦ
Τριγκός.

Γυρίζοντας τὴν πλάτη μου πρὸς
τὴν θάλασσαν εἶχα μπροστά μου
ὅλο τὸ χωριὸ καὶ πέρα στὰ πρό-
θυρα τοῦ χωριοῦ τὴν μεμονωμένην
μεγάλαν ἀγρεπαύλει. Νά, ἐκεῖ
κάτω ἡ ἀγρεπαύλει τῶν Δεχδὸς
καὶ λίγο πρὸ μακρὰ τὸν Ρόϊκ
ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ μικρὸ
σπιτάκι ποὺ εἶχα νοικιάσει γιὰ
νὰ περάσω τὴν αἰζόν.

Ἐνα μεσημέρι κύτταζα ἀπὸ
τὴν κορυφὴ τοῦ καμπαναρίου μετὰ
τὸ τηλεσκόπιό μου τὴν ἐπαυλὶ τῶν
Ρόϊκ, ποὺ δὲκριναν καθαρά καὶ τὴν
παραμικρότερες λεπτομέρειάς της.

Ἐβλεπα τὴν ἀγρομένην ποὺ ἐβο-
σσαν στὸ ἀπὲρ ντο λειβάδι τους,
τὸ κατάφυτο ἀπὸ θυγαυροφόρα δέν-
δρα. Ἐβλεπα τὴν θολωτὴν μεγάλην
πόρταν καὶ ἀκόμη ἔβλεπα μέσα
στὴν αὐτὴν καθισμένον στὴν σκιά
μιάς μηλιάς τὸν γέρον Ὑδ Ρόϊκ,
τὸν παπποῦ, νὰ πιπιλῇ τὴν

παμπάλαιαν καὶ πάντα ἀδεια πύλα
του. Πολὺ παράξενος ἀνθρώπος
ὁ γέρον Ὑδ Ρόϊκ. Ὁ ἐπιτρόπος

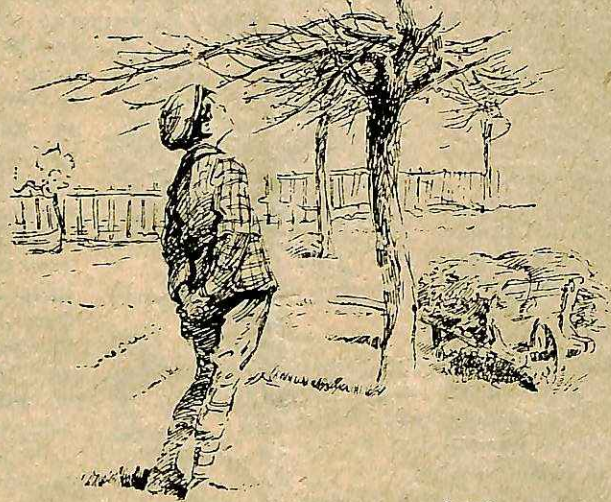
τῆς ἐκκλησίας, ποὺ εἶνε καὶ σπι-
τονοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ μου, ἔνα
μεσημέρι ποὺ μετὰ φώναξε νὰ με
κέρσῃ ἀπὸ τὸ σπιτικὸ κρασί του
μου διηγῆθηκε τὴν σπάνιαν καὶ
γεμάτην περιπέτειαν ζωῆς τοῦ
γέρον Ὑδ.

Ὅταν ἦταν δεκαπέντε ἐτῶν εἶχε
ἐπιδικασθῇ ὡς μοῦσος σ' ἕνα με-
γάλο κατὶ μετὰ τὰς κατάρτιαν ποὺ
πῆγαινε στὴν Ἀντίλλας. Ἀργό-
τερον, ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρία χρόνια
εἶχε καταταχθῇ στὸ Ἀμερικανικὸ
πολεμικὸ ναυτικὸ, ὅπου ὑπὴρ-
της ἐνὸς χρόνια. Ὅταν τελείωσεν
τὴν θητεία του καὶ ἀπολύθηκε,
ἀγνοῶν πῶς, βρέθηκε ἰδιοκτη-
τὴς ἐνὸς μικροῦ καϊκιῦ μετὰ τὸ
ὅποιο γύρισε ὅλως τὴν θάλασσαν
τοῦ νοτίου ἡμισφαίριου, κάνοντας
ἐμπόριο κοραλλίων καὶ «κοπράχ».

Τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνη μάλιστα εἶχε
γίνει γιὰ ἕνα διάστημα, καὶ βα-
σιλεῦς τῶν Παγεγῶν ἐπὶ κάποιον
νησί τῆς Πολυνησίας. Τέλος πάν-
των ἀπὸ πέννητα χρόνια ὁ Ὑδ θα-
λασσοδερνόνταν, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ

ἕνα στὸ ἄλλο ἄκρο τῆς ὀφθάλμου,
ἀλλοτε στὴν Αὐστράλιαν, ἀλλοτε
στὴν Αὐτικὴ Ἀφρική, ἀλλοτε
στὴν Ἰαπωνίαν καὶ ἀλλοτε στὴν
Ἀλάσκα.

Κάθε τόσο ὅμως γύριζε καὶ
στὸ χωριὸ ὅπου ἔμενε δύο-τρὲς
μῆνες καὶ ἔπειτα ἐφευγε γιὰ νὰ
γυρῇ πάλι ἐξαινικὰ ὑστερα ἀπὸ
δέκα, δεκαπέντε χρόνια. Σὲ μὴ
ἀπὸ τὴν παλινεσθίαν τοῦ ἐκεῖ-
νης εἶχε δηλώσει πῶς θάμενε περὶ
ὀριστικῶς στὸ χωριὸ. Ἀγόρασε
μὴν μὴ ἐπαυλὶ μετὰ ἀπὲρ ἀντο-
κτῆμα γύρω, αὐτὴ τὴν ἴδιαν ἐπαυλὶ
ποὺ ἔβλεπα ἐγὼ τώρα ἀπὸ τὴν κο-
ρυφὴ τοῦ καμπαναρίου, καὶ παν-
τρεύθηκε μετὰ μὴν νόστιμην κοπῆ-
λάν, τὸν γέρον Ὑδ Τροαντέκ, μετὰ
τὴν ὅποια ἐννέα μῆνες μετὰ τὸν
γάμον, ἀπέκτησε ἕνα γαριτωμένο
κοριτάκι, τὴν Ἀννα Μαρία.

Πῆγαινε καὶ χάριενε στὰ χωράφια...

Γιὰ κάμποσον καιρὸ ἔμενε ἡ
συχὸς στὸ χωριὸ. Ἀλλὰ μέσα
τοῦ ἦταν βαθεῖα ριζωμένο τὸ ἐν-
στικτὸ τοῦ τυχοδιωκτικοῦ καὶ
καὶ τὸν καπνὸ, —αὐτὸ τὸ τελευ-
ταῖο στενοχωροῦσε τρομερὰ τὸν
γέρον Ὑδ— καὶ πολλὰς φορὰς καὶ
τὸ φαγητὸ ἀκόμη καὶ τοῦ ἔδιναν
ἕνα κομμάτι φῶμι καὶ μὴ φάθα
γιὰ νὰ κοιμᾶται στὸ κατωγι. Τὸν
ἀφῆσαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ
τοῦ Κορεντέν, τοῦ μικροῦ γυιοῦ
τῆς Ἀννας Μαρίας, ἐνὸς διαβολό-
παιδοῦ ποὺ τοῦ ἔφηνε κυριολεκτι-
κῶς τὸ φάρνι στὰ χεῖλη.

Δὲν εἶχε μείνει σκληρότης, δὲν
εἶχε μείνει παιδεμός, κακία, πελ-
οαγμα ποὺ ὁ δακτύλῳ ἐκεῖνος
διάβολος νὰ μὴν εἶχε ἐπινοήσῃ γιὰ
νὰ ἐφορμάσῃ στὸν γέρον παράλυτο
παπποῦ του.

Τὸ γεγονός ἐκεῖ οἱ γονεῖς του

Δανιδόν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ νοσο-
κομεῖου εἰδοποιῶσε τὴν Ζὸζ Ρόϊκ
καὶ τὴν κόρη τῆς τὴν Ἀννα Μα-
ρία διὰ τὸ πατέρας τους νοσηλευ-
σαν ἐκεῖ καὶ τὴν καλοῦσε νὰ
πᾶνε νὰ τὸν παραλάβουν, γιὰτὶ ἡ
ἀρρώστεια τοῦ ἦταν ἀνίατη. Ὁ
δυστυχὴς εἶχε πάθει ἡμιπληγίαν
ποὺ τοῦ εἶχε φέρει παραλυοία
στὰ πόδια, στὴν γλώσσα καὶ στὸ
ἕνα πλευρὸ. Ἡ Ζὸζ καὶ ἡ Ἀννα
Μαρία πῆγαν καὶ τὸν πῆραν, ὅχι
βέβαια ἀπὸ ἀγάπην κι' ἀνδιαφέρον
ἀλλὰ γιὰτὶ φανταζόντουσαν πῶς
κάπου θάξε κρυμμένο κανένα κομ-
πόμενον ποὺ θὰ τοῦ εἶχε μείνει
ἀπὸ τὴν περιπλανήσιν του. Ὅταν
ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ βε-
βαιώθηκαν πῶς δὲν τοῦ εἶχε μεί-
νει ἄλλο, παρὰ τὸ στόμα γιὰ νὰ
τρώῃ καὶ ἡ παμπάλαια πύλα τοῦ
γιὰ νὰ καπνίξῃ, τότε ξεχνώντας

τὸν καπνὸν καὶ νὰ μὴν παραλείπῃ
ἐυκαίρῳ γιὰ νὰ τὸν βασανίσῃ.
Τὸ ἔκρυψε τὴν Ἀννα Μαρία τοῦ
γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν
θέσιν του, τοῦ ἔρριχνε χῶμα μέσ'
στὴν σούβαν του, τοῦ ἔπερνε κρυ-
φὰ τὴν πύλα δταν ἐκεῖνος ἔτρωγε
καὶ πασάλειβε τὸ στόμα τῆς στὴν
λάσπην καὶ τοῦ ἔκανε, ὅχι ἄλλο
δασανιστήριον μπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ
ἢ παιδικὴ κακοουργία. Ἐπειτα
ἐφευγε, τὸν ἀφῆκε μόνον
καὶ πῆγαινε στὰ χωράφια, ὅπου
χάριενε.

Ὁ καυμένος ὁ γέρον Ὑδ Ἄδ-
τὸς ποὺ εἶχε διοικήσει πύλα σὲ
φουρτοδυνες μέσ' στὸν ὠκεανὸ, ἀ-
νάμεσα στὸν οὐρανὸν καὶ στὴν θά-
λασσαν, αὐτὸς ποὺ εἶχε ἐπιβάσει
πειθαρχίαν στοὺς πρὸς αἰθέρας
ναυτες, αὐτὸς ποὺ ἔλεγε κάθε
λίγον καὶ λιγάκι «Ἐπάνω στὸ κα-
ράδι μου ἐγὼ εἰμ' ὁ ἀφέντης, ἔ-
πειτα ἀπὸ τὸν Θεόν», αὐτὸς ποὺ
εἶχε βασιλεύσει καὶ μάλιστα σὲ
ἀγρίους, εἶχε καταντήσῃ στὴν
πρὸς ἀξιολύπητη ἀθλιότητα καὶ
εἶχε γίνῃ τὸ παλγινὸ ἐνὸς μι-
κροῦ παιδιοῦ.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἤρθανε στὸν
νοῦ ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, καθὼς ἐ-
κύτταζα μετὰ τὸ τηλεσκόπιόν
τὴν αὐτὴν τὴν Ρόϊκ. Ἐ-
βλεπα τὸν γέρον παράλυτον καθι-
σμένον στὸ ἐξόλιον παγκάκι του
καὶ τὸν Κορεντέν νὰ χορεύῃ
μπροστά του ἕναν ἀγρίον χορὸν
καὶ νὰ τοῦ κουνᾷ ἀπειλητικὰ
τὸ δεκανίκι. Γύρισα τὸ τηλεσκό-
πιό μου σὲ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ μὴ
βλέπω τὸ ἔλεεινὸ ἐκεῖνο θέαμα
καὶ δταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀνυ-
ποσθῆναι τὸ ξανάφερα στὴν αὐτὴν
τὴν Ρόϊκ, εἶδα μετὰ ἐκπλήξῃ τὸν
γέρον Ὑδ νὰ ἀσχολῆται σὲ μὴν
ἀλλόκοτη γυμναστική.

Μετὰ τὰ μπράτσα τοῦ ποὺ ἦταν
γερά καὶ διατηροῦσαν ἕνα μέρος
τῆς παλαιᾶς τους ρώμης, εἶχε
κρεμασθῇ ἀπὸ ἕνα κλαρί τῆς μη-
λιάς ποὺ βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ
παγκάκι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ
σκαρφαλώσῃ. Σιγά-σιγά τὸ κα-
τάρθωσε καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ δὲν
ἔβλεπα πρὸς αὐτὸν μόνον τὰ παρ-
άλυτα πόδια του. Δὲν μποροῦσα
νὰ ἐξηγήσω τί ζητοῦσε ἐκεῖ πα-
ντα κανεῖς. Ὁ Κορεντέν εἶχε γί-
νει ἀφαντος.

Προσπαθοῦσα τοῦ κάκου νὰ
μαντεύσω τὴ σκοπὸν εἶχε ἐκεῖνη
ἡ γυμναστική, ποὺ ὀρισμένως θὰ
ἦταν τρομερὰ κουραστική γιὰ τὸν
παράλυτον, δταν τὸν εἶδα νὰ προ-
χωρῇ πάντοτε πιασμένος μετὰ τὰ
χεῖρα ἀπὸ τὸ κλαρί ὡς τὴν στέγη
τοῦ σταύλου, νὰ πιάνῃ μὴν μα-
κρὰ φεῦρκα, ν' ἀπλώνῃ τὴν μὴν
ἀκρὴ τῆς πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ
τὴν κουνᾷ σὰν νὰ προσπαθοῦσε
κάτι νὰ μετακινήσῃ μετὰ αὐτὴν. Δὲν

ἐπὶ ἐπαυλὶς ἐκεῖνη μετὰ τὸ ἀπὲρ-
αντοκτῆμα τῆς εἶχε ἀγορασθῇ
μετὰ τὰ δικά του λεπτὰ, τὸν παρη-
γὰ καὶ τὸν καπνόν, —αὐτὸ τὸ τελευ-
ταῖο στενοχωροῦσε τρομερὰ τὸν
γέρον Ὑδ— καὶ πολλὰς φορὰς καὶ
τὸ φαγητὸ ἀκόμη καὶ τοῦ ἔδιναν
ἕνα κομμάτι φῶμι καὶ μὴ φάθα
γιὰ νὰ κοιμᾶται στὸ κατωγι. Τὸν
ἀφῆσαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ
τοῦ Κορεντέν, τοῦ μικροῦ γυιοῦ
τῆς Ἀννας Μαρίας, ἐνὸς διαβολό-
παιδοῦ ποὺ τοῦ ἔφηνε κυριολεκτι-
κῶς τὸ φάρνι στὰ χεῖλη.

Δὲν εἶχε μείνει σκληρότης, δὲν

ἐπὶ ἐπαυλὶς ἐκεῖνη μετὰ τὸ ἀπὲρ-
αντοκτῆμα τῆς εἶχε ἀγορασθῇ
μετὰ τὰ δικά του λεπτὰ, τὸν παρη-
γὰ καὶ τὸν καπνόν, —αὐτὸ τὸ τελευ-
ταῖο στενοχωροῦσε τρομερὰ τὸν
γέρον Ὑδ— καὶ πολλὰς φορὰς καὶ
τὸ φαγητὸ ἀκόμη καὶ τοῦ ἔδιναν
ἕνα κομμάτι φῶμι καὶ μὴ φάθα
γιὰ νὰ κοιμᾶται στὸ κατωγι. Τὸν
ἀφῆσαν στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ
τοῦ Κορεντέν, τοῦ μικροῦ γυιοῦ
τῆς Ἀννας Μαρίας, ἐνὸς διαβολό-
παιδοῦ ποὺ τοῦ ἔφηνε κυριολεκτι-
κῶς τὸ φάρνι στὰ χεῖλη.

Δὲν εἶχε μείνει σκληρότης, δὲν
εἶχε μείνει παιδεμός, κακία, πελ-
οαγμα ποὺ ὁ δακτύλῳ ἐκεῖνος
διάβολος νὰ μὴν εἶχε ἐπινοήσῃ γιὰ
νὰ ἐφορμάσῃ στὸν γέρον παράλυτο
παπποῦ του.

Τὸ γεγονός ἐκεῖ οἱ γονεῖς του

Δανιδόν. Ἡ διεύθυνσις τοῦ νοσο-
κομεῖου εἰδοποιῶσε τὴν Ζὸζ Ρόϊκ
καὶ τὴν κόρη τῆς τὴν Ἀννα Μα-
ρία διὰ τὸ πατέρας τους νοσηλευ-
σαν ἐκεῖ καὶ τὴν καλοῦσε νὰ
πᾶνε νὰ τὸν παραλάβουν, γιὰτὶ ἡ
ἀρρώστεια τοῦ ἦταν ἀνίατη. Ὁ
δυστυχὴς εἶχε πάθει ἡμιπληγίαν
ποὺ τοῦ εἶχε φέρει παραλυοία
στὰ πόδια, στὴν γλώσσα καὶ στὸ
ἕνα πλευρὸ. Ἡ Ζὸζ καὶ ἡ Ἀννα
Μαρία πῆγαν καὶ τὸν πῆραν, ὅχι
βέβαια ἀπὸ ἀγάπην κι' ἀνδιαφέρον
ἀλλὰ γιὰτὶ φανταζόντουσαν πῶς
κάπου θάξε κρυμμένο κανένα κομ-
πόμενον ποὺ θὰ τοῦ εἶχε μείνει
ἀπὸ τὴν περιπλανήσιν του. Ὅταν
ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ βε-
βαιώθηκαν πῶς δὲν τοῦ εἶχε μεί-
νει ἄλλο, παρὰ τὸ στόμα γιὰ νὰ
τρώῃ καὶ ἡ παμπάλαια πύλα τοῦ
γιὰ νὰ καπνίξῃ, τότε ξεχνώντας

τὸν καπνὸν καὶ νὰ μὴν παραλείπῃ
ἐυκαίρῳ γιὰ νὰ τὸν βασανίσῃ.
Τὸ ἔκρυψε τὴν Ἀννα Μαρία τοῦ
γιὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν
θέσιν του, τοῦ ἔρριχνε χῶμα μέσ'
στὴν σούβαν του, τοῦ ἔπερνε κρυ-
φὰ τὴν πύλα δταν ἐκεῖνος ἔτρωγε
καὶ πασάλειβε τὸ στόμα τῆς στὴν
λάσπην καὶ τοῦ ἔκανε, ὅχι ἄλλο
δασανιστήριον μπορεῖ νὰ ἐπινοήσῃ
ἢ παιδικὴ κακοουργία. Ἐπειτα
ἐφευγε, τὸν ἀφῆκε μόνον
καὶ πῆγαινε στὰ χωράφια, ὅπου
χάριενε.

Ὁ καυμένος ὁ γέρον Ὑδ Ἄδ-
τὸς ποὺ εἶχε διοικήσει πύλα σὲ
φουρτοδυνες μέσ' στὸν ὠκεανὸ, ἀ-
νάμεσα στὸν οὐρανὸν καὶ στὴν θά-
λασσαν, αὐτὸς ποὺ εἶχε ἐπιβάσει
πειθαρχίαν στοὺς πρὸς αἰθέρας
ναυτες, αὐτὸς ποὺ ἔλεγε κάθε
λίγον καὶ λιγάκι «Ἐπάνω στὸ κα-
ράδι μου ἐγὼ εἰμ' ὁ ἀφέντης, ἔ-
πειτα ἀπὸ τὸν Θεόν», αὐτὸς ποὺ
εἶχε βασιλεύσει καὶ μάλιστα σὲ
ἀγρίους, εἶχε καταντήσῃ στὴν
πρὸς ἀξιολύπητη ἀθλιότητα καὶ
εἶχε γίνῃ τὸ παλγινὸ ἐνὸς μι-
κροῦ παιδιοῦ.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ ἤρθανε στὸν
νοῦ ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι, καθὼς ἐ-
κύτταζα μετὰ τὸ τηλεσκόπιόν
τὴν αὐτὴν τὴν Ρόϊκ. Ἐ-
βλεπα τὸν γέρον παράλυτον καθι-
σμένον στὸ ἐξόλιον παγκάκι του
καὶ τὸν Κορεντέν νὰ χορεύῃ
μπροστά του ἕναν ἀγρίον χορὸν
καὶ νὰ τοῦ κουνᾷ ἀπειλητικὰ
τὸ δεκανίκι. Γύρισα τὸ τηλεσκό-
πιό μου σὲ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ μὴ
βλέπω τὸ ἔλεεινὸ ἐκεῖνο θέαμα
καὶ δταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀνυ-
ποσθῆναι τὸ ξανάφερα στὴν αὐτὴν
τὴν Ρόϊκ, εἶδα μετὰ ἐκπλήξῃ τὸν
γέρον Ὑδ νὰ ἀσχολῆται σὲ μὴν
ἀλλόκοτη γυμναστική.

Μετὰ τὰ μπράτσα τοῦ ποὺ ἦταν
γερά καὶ διατηροῦσαν ἕνα μέρος
τῆς παλαιᾶς τους ρώμης, εἶχε
κρεμασθῇ ἀπὸ ἕνα κλαρί τῆς μη-
λιάς ποὺ βρισκόταν ἐπάνω ἀπὸ τὸ
παγκάκι του καὶ προσπαθοῦσε νὰ
σκαρφαλώσῃ. Σιγά-σιγά τὸ κα-
τάρθωσε καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ δὲν
ἔβλεπα πρὸς αὐτὸν μόνον τὰ παρ-
άλυτα πόδια του. Δὲν μποροῦσα
νὰ ἐξηγήσω τί ζητοῦσε ἐκεῖ πα-
ντα κανεῖς. Ὁ Κορεντέν εἶχε γί-
νει ἀφαντος.

Προσπαθοῦσα τοῦ κάκου νὰ

ἔβλεπα τί ζητοῦσε νὰ κάνῃ ἀλλὰ
δὲν ἄργησα νὰ τὸ καταλάβω. Σὲ
λίγο ἡ πόρτα τοῦ σταύλου ἀνοίξε
καὶ στὸ πλασιὸ τῆς φάνηκε ὁ
ταῦρος τῶν Ρόϊκ, ἕνας ταῦρος τερά-
στιος, ὁ ἀγριώτερος τοῦ χωριοῦ
ποὺ φημιζόταν σ' ὅλη τὴν γύρω
περιφέρειαν γιὰ τὴν ρώμην καὶ πρὸ
πάντων γιὰ τὴν ἀγριότητά του.
Ἦταν ἕνα ζῶον τρομερὰ ἐπιβλητικόν,
σωστὸ ἀγρίον θηρίον. Κύτταξε δε-
ξιά κι' ἀριστερά, ἔπειτα προχώρη-
σε καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν σταύλον.
Τότε κατάλαβα. Ὁ γέρον Ὑδ
εἶχε ἀπελευθερώσει τὸν ταῦρον.
Μὰ γιὰτὶ ἀραγε;

Περλέργος, ἡ μάλλον ἀνήσυχος
γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σπιτονοικο-
κύρη μου κατέβηκε γρήγορα-γρή-
γορα ἀπὸ τὸ καμπαναριὸ καὶ ἔ-
τρεξε πρὸς τὸ χωριὸ.

Σὲ λίγο ἐφθάσα κοντὰ στὴν ἐ-
παυλὶ τῶν Ρόϊκ καὶ εἶδα κόσμον
πολὺν μαζεμένον ἔξω ἀπὸ τὴν
πόρταν.

—Τί τρέχει; τί συμβαίνει; ρώ-
τησα.

—Ἐνα τρομερὸ πρᾶγμα, κύ-
ριε, μοῦ ἀπήντησαν. Ὁ ταῦρος
τῶν Ρόϊκ, ὁ ἀγριὸς ταῦρος, ἔτρεξε
βγήκε ἔξω ἀπὸ τὸν σταύλον του,
κανένας δὲν ἔβρι πῶς. Βγήκε
ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν ὅπου ἐπαίξε ὁ
μικρὸς Κορεντέν, τὸ καυμένον τὸ
παιδί. Προτὸν προφθάσῃ νὰ φύγῃ
ὁ ταῦρος ὅμως κατεπάνω του
καὶ ἔχουσε τὰ χεράτ' αὐτοῦ στὸ
στήθος τοῦ καυμένου τοῦ μικροῦ.

Τὸ πῆγαν μετὰ ἀποκλινῆτο στὸ νο-
σοκομεῖον τοῦ Δανιδόν, ἀλλὰ δὲν
βαρεῖσαι!... Ἐχασε τόσο αἷμα
τὸ καυμένον.

—Δὲν ἔκανε νὰ βρῇ μπροστά
τοῦ γέρον Ὑδ, τοῦλάχιστον;
Ἐτοῖς θὰ γλύτωνε κι' αὐτὸς ἀπὸ
τὰ βάσανα κι' οἱ ἄλλοι ἀπὸ αὐτόν!
—Ποῦ εἶνε ὁ γέρον Ὑδ; ρώ-
τησα.

—Τὸν βρήκαν σωριασμένον
κατὰ γῆς μέσ' στὴν αὐτὴν μισο-
πεθιμένον ἀπὸ τὸν πόθο του.

Πέρασα τὴν πόρταν καὶ εἶδα
τὸν γέρον Ὑδ ξανακαθισμένον στὸ
σκαμνάκι του, νὰ κουνᾷ παράξενα
τὰ χεῖρά του καὶ τὰ χεῖλη του προ-
φάροντας πνιγμένους ἀναρπῆρες κραυ-
γὰς ποὺ δὲν μποροῦσε κανένας νὰ
τὴν καταλάβῃ. Τὰ μάτια του εἶχαν
μὴν παράξενον λάμψιν. Τί νὰ ἤθελε
ἀραγε νὰ πῇ; Ἡ παράξενον λάμ-
ψιν τῶν ματιῶν του κι' ἡ ἀνεξή-
γητος κραυγὴ τοῦ δὲν ἦταν ἀνε-
ξήγητος γιὰ μένα ὑστερα ἀπὸ ὅσα
εἶχα ἰδῇ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ καμ-
παναρίου...

Δὲν εἶπα ὅμως τίποτε σὲ κα-
νέναν!.

JACQUES CONSTANT

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΑΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

Ἰστορικὴ σελίς, σὲ τρεῖς συνά-
χους, μετὰ παρασκήνια τοῦ θεά-
ματος αὐτοῦ, μετὰ ἀνέκδοτα λεπτο-
μερίων, κτλ.

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

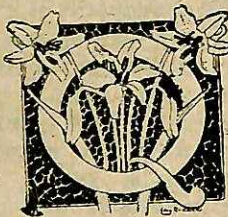
Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐ-
τὸ ἦταν πρᾶγματι

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΔΓΟΝΟΣ

Ο ΚΡΙΕΖΩΤΗΣ

Από τοσπάνος στρατηγός. Το ποτό του άνδρα-γίγας. Ο Κριεζώτης στην Ακρόπολη. Μια πονηρία του Καραϊσκάκη. Ο Κριεζώτης και η ώραία χήρα του Γκούρα. Ένα δραματικό επεισόδιο με το Ναύαρχο Δερνιγύ. «Σιν τούς Μεσολογγίτες» Ο Κριεζώτης αντίρτης. Η φοβερή αγκυρή της Καρμανιόλας, κλπ. κλπ.

Κριεζώτης! Νά ένα δονομα που γεμίζει την ιστορία της Έλληνικής Επανάστασης με την πνοή της ανδρείας και της πατριωτικής αγάπης.

Ο Νικόλαος Κριεζώτης γεννήθηκε στα 1785 σε μια σπάνη της Καραϊσκάκης. Παιδί τοσπάνηδαν, έζησε μέσα στα βουνά με τα πρόβατα. Από μικρός έλασε τους γονείς του, και σαν μεγαλύτερος πήγε στη Μικράσια, όπου κι έγινε επιστάτης στο μεγάλο κοπάδι ενός Τουρκού τουφλίου, στον οποίο είχε κάνει έντοποση η παλληκαρία του Κριεζώτη και η τέχνη του στο κάλαιο.

Σε λίγους καιρούς ο Κριεζώτης ταξιδιάρηκε μ' έναν Τουρκο ταχυδρόμο, τον έκοψε και αναγκάστηκε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του, κατά το Μήν του 1821. Βρήκε την Ελλάδα άναστατημένη και κατατάχθηκε στο σώμα του καπετάν Αγγελή Γρηγόρη, όπου έκοψε, έκανε δικό του μουλούκι και άρχισε να περιτρώει τα περιτρώματα της Χαλκίδας, σπώντας τους Τούρκους και αχμαλώτιστοντας. Είχε γίνει παιδί γνωστότητας άγωνιστής. «Ο κ α π ε τ α ν Γ κ ρ ι ε ζ ω τ η ς ε ι» λέγανε. Είχε ένα μεγαλειότροπο αδελφό, καλόγερο τον «κάτρη Γρηγόρη», κληρικό τον άδελφάδελφον του «Αναγ. Ο πάτερ—Γρηγόρη» κατόρθωσε να στρατολογήσει 1500 άντρες υπό τας διαταγές του άδελφού του. Έχοντας έλκετο στρατό παιδί ο Νικ. Κριεζώτης τραβήκε και δίνει την πρώτη άκ παρατάσεως μάχη με τον Ομέρο Πασά τον Καρυστινό στα Στύρα της Εύβοιας. Στη μάχη έδειξε συνέβη το άκόλουθο περίεργο επεισόδιο:

Ο Ομέρο Πασάς, προληπτικός όπως όλοι οι Τούρκοι, είχε στο στρατόπεδό του και μια γυναίκα μάγισσα ή όποια έφερε μαζί της ένα μεγάλο πουλί, παλασό. Σύμφωνα με τους... κανόνες της μαγείας, η Τουρκάλα είχε σκοπό στην όρχη της μάχης, ν' απολύσει τον παλασό κι έτσι να δηγήσει τη νίκη με το μέτρο των Τούρκων! Αφώς λοιπόν η μάγισσα το πουλί, μα έκαινο έκοψε κι έκανε φτερό κατά την Κάροστο! Τότε ο Κριεζώτης, βλέποντας τον παλασό να χάνεται στον άόριστον, έσπευσε φωνή βουρνή.

Χαάάά!... Απάνω τους παιδιά! Σήμερα η νίκη είναι δική μας!... Στον Εφορικό κόλο γίνθηκε άληθινό μακελειό. Τότε για πρώτη φορά, ο καπετάν Κριεζώτης άνωστάθηκε β ο ι δ ο κ ο ι λ ι α (άπό το τεράστιο σώμα του) και το παρατόσκι τοίτου, σπών όποιον άργότερα προσετέθησαν και άλλα (π.χ. Κ ό α ς, Κ ε φ α λ α ς, Α γ ρ ι ο γ ο υ ρ ο ν ο κ λ π.) του έμεινε δ: το τέλος της Έπανάστασης για φοβέρα των Τούρκων.

Ο στρατηγός Καραϊσκάκης είχε πολύ άκαμψη την άνδρεία του Κριεζώτη και τη στρατηγική του. Για να καταφέρει τον Κριεζώτη να μη μέσει στην πολιορκία της Ακρόπολης, μεταχειρίστηκε ένα έξυπνο ρου-

μελίτικο τέχνασμα: Μόλις ο Κριεζώτης με τα παλληκάρια του έστρεψε στο στρατόπεδο των Αθηνών ο Καραϊσκάκης τον παίρνει κατά μέρος και διατάζει το γραμματικό του Δούκα να διαβάσει το γράμμα που του είχαν στείλει οι πολιορκούμενοι Έλληνες από την Ακρόπολη. Μετά το διάβασμα, ο Καραϊσκάκης του λέει: —Τά βλέπεις λοιπόν, άδελφέ Νικόλα; Έγώ και ού έμείναμε δώ, κ' ένας από τους δυό μας πρέπει να πάει τα παλληκάρια, να σπάζει τις τουρκικές γραμμές και να μη στο Κάστρο!

«Έπειτα μισοκλείνοντας το μάτι πονηρά ο γιος της Καλόγριας και δείχνοντας την Ακρόπολη, προσέθετε:

—Έχει πάνω βρίσκεται η Ναλιάννα του Γκούρα, ή όρμημένη και περιμένει κανέναν άξιο καπετάνιο να της δώσει φωτιά... Λοιπόν, τί λες; Για να ένονηθώ το άστρο του άθροιστομου Καραϊσκάκη, σημαίνοντα δ: ν τ α λ ι α ν α, την έποχη έκείνη των άράτων, ήταν ένα τουφέκι μακρύ και εύθύβολο! Ο Γκούρας, πρό λίγων καιρούς είχε σκοτωθεί στην Ακρόπολη, και άπάνω έδωσε μονάχη ή χήρα του, μέσα στο Ερεχλειό. Η Γκούρα ήταν γυναίκα νέα, ώμορφη, ψηλόσωμη, σωστή νεαρά, και κείνος που θάπαρνε γυναίκα του τη χήρα θά είχε βέβαια και την προίκα της που λογαριάζονταν άπάνω από ένα έκατομμύριο γρόσια.

Ο Κριεζώτης άρχισε να το συλλογίζεται. Ο πονηρός Καραϊσκάκης του λέει:

«Αν όμως δεν θέλεις να μπεις άπ' αυτό Κάστρο, μπάνω γά... Μόνο ένα φοβάμαι: Μήπως δεν με θέλεις έμένα που είμαι έτσι λιγνός κι άρρωστιάς και πάρη κανέναν παλληκαρά ένομερήτη και χάσουμε άδικα τόσο βίος... Έμένα όμως, καπετάν Νικόλα, που είσαι νιος και νταβραντισμένος θα σε λιμπιστεί να το πούστω! —Θά πάω! Έγώ θά πάω! πετιέται έξω από ο Κριεζώτης που είχε χάσει το δόλωμα.

Για να πραγματοποιηθεί όμως ή είσοδος του Κριεζώτη στην Ακρόπολη ήταν άνάγκη να βρεθούν 50.000 γρόσια, για να δοθούν στους 500 άντρες, που διαλέχτηκαν από το στρατόπεδο για ν' ακολουθήσουν τον Κριεζώτη. Ο Καραϊσκάκης για να δώσει το καλό παράδειγμα στους άπαλατικούς μικρούς και μεγάλους να συνεισφέρουν, άδειασε πρώτος το κεμέρι του —20 χιλιάδες γρόσια. Ο πατριωτισμός του στρατηγού τους έφλοτάρησε όλους, σε λίγες ώρες το ποσό συνάχτηκε, και σε κάμποσες μέρες ο Νικόλαος Κριεζώτης μπήκε στην Ακρόπολη με τα παλληκάρια του, σπάζοντας με τα σπαθιά στα χέρια την παράταξη των πολιορκητών. Δηλώνοντας μάλιστα, ότι τόσο χαρό

είχε ο Καραϊσκάκης όταν άκουσε από ψηλά τις κανονίες —σημείο πώς ο Κριεζώτης μπήκε στην Ακρόπο-

λη—όπως δεν κοιμήθηκε όλη τηνύχτα, παρά άγρύπνησε κουβεντιάοντας με τους καπεταναίους και κάνοντας σχέδια στρατηγικά....

Ο Κριεζώτης γίνθηκε μ' άθροισμα από δεκάδες από τους Ακροπολίτες. γνωρίστηκε με τη Γκούρα, της έκανε... κόρτε, αλλά ή άφορη χήρα τον άπέκρουσε. «Ήτανε τόσο κακομούτσουνο ή έρμος ο β ο ι δ ο κ ο ι λ ι α ς...»

Ο Νικόλαος Κριεζώτης υπρασιόσημα γενναίος της Ακρόπολης στην όποια άργότερα μπήκε και ο Φαίδρος με άλλους 500 διαλεκτούς άντρες. «Αλλ' εϊ Τούρκοι που τους πολιορκούσαν 9 μήνες, έστένεψαν την πολιορκία. Η έλλειψις τροφών άνάγκασε τους πολιορκουμένους Έλληνες να δεχθούν προτάσεις συνθηκολόγησης. Οι Τούρκοι είχαν φέρει μεγάλα κανόνια κ' άφαιρίζαν να γκρεμίσουν τον Παρθενώνα. Ο Γάλλος ναύαρχος Δερνιγύ, για να γίνει το τεράστιο αυτό κακό, έλάβε να μεσιτεύσει και παραδόθηκε η Ακρόπολη από τους Έλληνες. Οι Τούρκοι δέχτηκαν την πρόταση, και ο Δερνιγύ άνέβηκε στην Ακρόπολη. Οι καπεταναίοι, συναγμένοι, τον έπεριέμεναν. Προστά στο Γρεχθειό γίνθηκε σκηνη δραματική: Μόλις ο Γάλλος ναύαρχος άρχισε να μιλά για παράδοση, ο Κριεζώτης μπήγει τη φωνά του:

—Όχι λέει. Δεν το παραδίδουμε το Κάστρο! Θά βρούμε όπωσ οι Μεσολογγίτες, με τις σημαίες ανάμεσα από τους όχλους!... Κάτι άπότομο έκανε να πη ο Γάλλος ναύαρχος και τότε πούσε είδα το Θεό και δεν τον έρεβήθη! Τραβεί ο Κριεζώτης το σπαθί και φωνάζει: —Όσο από το Κάστρο, Φράγκο, γιατί σ' έφραγα!...

Από άκούμη και θά τον περνούσε πέτρα-πέτρα. Προφάσαν όμως οι άλλοι καπεταναίοι και πρόλαβαν το κακό. Μα ή έπιμονή του Κριεζώτη έκαλλιτέρεψε τους όρους της παραδόσεως του Κάστρου. Οι Έλληνες βγήκαν από την Ακρόπολη με όλες τις τιμές του πολέμου.

«Έπειτα ο Νικόλαος Κριεζώτης ένίκησε τους έχθρους διό φορές κοντά στο Τολκίρα, άνωστάθηκε άπό τον κυβερνήτη της Ελλάδας Χιλιάρχη, κατερόπησε τον Ομέρο Πασά στην Κωστή μάχη του Α' νηφορίτη (2 Ιουνίου 1829) και τέλος στις 12 Σεπτεμβρίου του ίδιου έτους με άλλους άπαλατικούς έκέρδισε την περλαμένη μάχη Πέτρας που έκρινε την τύχη της Ελλάδος στα μάτια της Εύβοιας.

«Όταν πού ή Ελλάς έγινε Βασίλειο, ο Νικόλαος Κριεζώτης άποκαταστάθηκε στη Χαλκίδα και έκοψε ήνυχτα. Περιέργη ήταν ή ζωή του. Είχε τη συνήθεια να κάθεται σπών Ισόγειο όντα του, σ' ένα ντιβάνι, σ' αρωματισμένο κάπνισμα, πλάγι το λ ο υ μ ο σ τ ι του, δηλαδή τον κοντό ξύλινο κρεμολοφάση, με τον όποιον έπαζε τόσα

χρόνια τα κεφάλια των Τούρκων, και καπνίζοντας το μακρύ τομπούκι του. Έτσι, σάν άνδρας, δέχονταν όλον τον κόσμο με άνοιχτές τις πόρτες, άκροαζότανε όλους, έδικάζε τις υποθέσεις των πολιτών, δικαστής αυτοδιδρασκόμενος. Και ή άποφάσεις του ήταν βέβαια σωστές, σύμφωνα με το φυσικό δίκαιο. Ανάγκαζε τους κακοπληρωτάς να ύποσχεθούν με το λόγο της τιμής τους ότι θά πληρώσουν, έστέφαναν με το λουμπουσί στο χέρι έκείνους που είχαν άπατήσει φτωχά κορίτσια, κλπ. Και καθώς γράφει ένας διαπρεπής Ιστορικός, ο Κριεζώτης ήταν δίκαιος και άγαθός, αλλά στους άλλους. Ο ίδιος δεν έδεχόταν να δικαστεί με κανέναν άλλον μισροτά στα δικαστήρια του Κρίτους. Στο κίνημα του 1749 για το Σύνταγμα έλαβε μέρος και αυτός. Τη νύχτα της 3ης Σεπτεμβρίου κατέλαβε το γνωστό φρούριο Καραϊσκάκη άντικρυ από τη Χαλκίδα. «Υστερ' από λίγες ώρες έρχονταν τους άνδρες. Αδτό από το όποιο έπείθανε ο γιος μου είχε τη θεραπεία του και αν είχε την ύπομονή να περιμένη το αποτέλεσμα υερικών στρατηγημάτων που του είχα έτοιμάσει, δεν θά ήταν σήμερα νεκρός.

Ο βασίλειος του Γκαζίνι, άφου έδωσε μερικάς έλπίδες στον πρίγκηπα της Πελοπό, έπήγε και έβριχε τους δούλους του που τον έπεριέμεναν στο συμβούλιο. Ο Φαρουκάντ τότε άνυπόμονος έστειλε και με ζήτηση και μού διηγήθηκε λίγα πράγματα.

«Αγαπημένο μου πρίγκηψη, του είπα τότε, ή εύτυχία σας είνε βιβλία, άφου τώρα γνωρίζουμε με ποιά πριγκηπέσσα έχουμε να κάμουμε. Αν ο βασιλιάς θέλωση να μού επιτρέψει να πάω στο βασίλειο του Καμίρ αναλαμάνω να σας φέρω έδώ το άντικείμενον της λατρείας σας. Μη με ρωτάτε με τί τρόπος θά τα καταφέρω γιατί ούτ' έγώ έξέρω. Θά κάμω κατά την περίπτωση.

«Ο πρίγκηψ καταγοητευμένος γιατί έδλεπε πόσο φαίνονταν έβελος πώς θά έφθανε σε καλό άποτέλεσμα, με φίλησε, και άφου περάσαμε μαζί όλη έκείνη την ήμέρα, την άλλη ήμέρα το πρωί με έσπερόδωσε, άφου προτιήτερα έπήρα την άδεια του βασιλιά.

«Έφυγα για το βασίλειο του Καμίρ καλά όπλισμένος και μ' ένα πολλό όρωτο άλογο. Έπειτα από πολλές ήμέρες δρόμο βρέθηκα σ' αυτόν έδώ τον ίδιο τόπο, σ' αυτήν την πλευρά από όπου φαίνεται το παλάτι όπου θά σάς μπάσω σε λίγο.

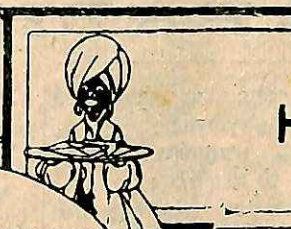
«Ευχαριστημένος από την όρωιότητα του τοπολέου ξεπέφεα, έφθασα το άλογό μου να βουρκώση και έαπλώθηκα κάτω από ένα δένδρο με πυκνό φύλλωμα, στην άκρη μιας πηγής, που το καθαρό και

Και άλήθεια, είχε άποφασίσει να πραγματοποιήση όσα έλεγε. Εύτυχός ένας φρόνιμος άνδρας, πολύ φίλος του, ο γιατρός Σπύρος Καλονέλος, τον κατάφερε, με πολλή κόπο, να τους χαρίση τη ζωή μόνο να τους έξορση από την Εθνοφύλαξη. «Υστερ' έκανε τη Λαμνιόμορμια και την έφερε στη θάλασσα.

Ο Κριεζώτης ήταν άγαθός άνθρωπος, ο θυμός του όμως δεν έβουρνούσε όποτε, ο βασιγνώρις όρισε... Έν τούτοις, για τ' έλεος «Όδαν τον έκτιμώ, το έπολεμικό του κατορθώματά, που έδωκε το βαθμό του Συναγματούχου και το παράσημο του Α' αντιστάτη. Η άπειροσύνη όμως έπαρατηρήσε τον Κριεζώτη στην Εύβοια και στη Βοιωτία του έδημιούργησαν στο Παλάτι Ισχυρούς έχθρους. οι όποιοι με διάφορες συκοφαντίας κατέφωσαν να πέσουν τον «Όθωνα με κηρύξη τον Κριεζώτη «έκτός νόμου».

Σε άλλο φύλλο θά διηγηθώμε τα έπακολούθησαντα δραματικά γεγονότα και το θάνατο του Ν. Κριεζώτη.

ΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΥΡΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δίκατε οδρανέ. Η ζωή μου λοιπόν όλη πρέπει να περάση με πίκρες και με δάσανα. Έμεγάλωσα το γούδο μου με τις φροντίδες που άξιζε. Υστερ' από τ' έχασα και τώρα που άρχίζω να παρηγορούμαι, μια νέα λύπη έρχεται να μού ξαναγνώση την πληγή. Έχε θάρρος όμως, αγαπημένε μου Φαρουκάντ, και μην παραδίδεσαι στη μελαγχολία σας. Δεν είνε άδύνητον να κατανικήσετε τον Καμίρ! Έχει για όλους τους άνδρες. Αδτό από το όποιο έπείθανε ο γιος μου είχε τη θεραπεία του και αν είχε την ύπομονή να περιμένη το αποτέλεσμα υερικών στρατηγημάτων που του είχα έτοιμάσει, δεν θά ήταν σήμερα νεκρός.

«Ο βασίλειος του Γκαζίνι, άφου έδωσε μερικάς έλπίδες στον πρίγκηπα της Πελοπό, έπήγε και έβριχε τους δούλους του που τον έπεριέμεναν στο συμβούλιο. Ο Φαρουκάντ τότε άνυπόμονος έστειλε και με ζήτηση και μού διηγήθηκε λίγα πράγματα.

«Αγαπημένο μου πρίγκηψη, του είπα τότε, ή εύτυχία σας είνε βιβλία, άφου τώρα γνωρίζουμε με ποιά πριγκηπέσσα έχουμε να κάμουμε. Αν ο βασιλιάς θέλωση να μού επιτρέψει να πάω στο βασίλειο του Καμίρ αναλαμάνω να σας φέρω έδώ το άντικείμενον της λατρείας σας. Μη με ρωτάτε με τί τρόπος θά τα καταφέρω γιατί ούτ' έγώ έξέρω. Θά κάμω κατά την περίπτωση.

«Ο πρίγκηψ καταγοητευμένος γιατί έδλεπε πόσο φαίνονταν έβελος πώς θά έφθανε σε καλό άποτέλεσμα, με φίλησε, και άφου περάσαμε μαζί όλη έκείνη την ήμέρα, την άλλη ήμέρα το πρωί με έσπερόδωσε, άφου προτιήτερα έπήρα την άδεια του βασιλιά.

«Έφυγα για το βασίλειο του Καμίρ καλά όπλισμένος και μ' ένα πολλό όρωτο άλογο. Έπειτα από πολλές ήμέρες δρόμο βρέθηκα σ' αυτόν έδώ τον ίδιο τόπο, σ' αυτήν την πλευρά από όπου φαίνεται το παλάτι όπου θά σάς μπάσω σε λίγο.

«Ευχαριστημένος από την όρωιότητα του τοπολέου ξεπέφεα, έφθασα το άλογό μου να βουρκώση και έαπλώθηκα κάτω από ένα δένδρο με πυκνό φύλλωμα, στην άκρη μιας πηγής, που το καθαρό και

διαφανές νερό της με προκαλούσε να δροσισθώ. Δεν μπόρεσα να κρατηθώ και ήπια και έαναξαπλώθηκα στη χλόη και κοιμήθηκα.

«Όταν έύπνησα είδα πέντε ή έξι έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

«Αλλά έκείνο που μ' έκαμε άπορήσω ήταν όταν είδα στο παράθυρο του παλατιού μια πολύ όρωιότητα.

«Αφού είδα την όρωιότητα, έλαφίνες άσπρες που είχαν γαλάζιες κορδέλλες στο λαιμό και στα πόδια χρυσά δακτυλίσια. Έρθαν κοντά μου. Αρχισα να τις καλώ πού κοντά, και τις χάρειν λεγοντας τρυφερά λόγια από αυτά που συνειθίζουμε στα όρωτα συμπαθητικά ζώα. Μού έκανε τότε έντύπωση ότι ή έλαφίνες άπαντούσαν στα λόγια μου με δάκρυα.

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ' ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

— Χίλιοι διαβόλοι!... Ποῦν' ἡ κουβέρτα μου!...

Ὁ Γαλλικὸς Στρατὸς βρισκόταν στὰ βάθη τῆς ἀχανοῦς Ρωσίας...

Θάταν μεσάνυχτα. Μέσα σὲ μιὰ ξύλινη παρτίκα, μετὰ τοῦ Μπουρισώφ καὶ τοῦ Στουδιάγκα, ἦταν στυβαγμένοι μερικοὶ λαβωμένοι, λείψανα τῆς μέχει πρὸ δλίγων ἡμερῶν ἀκόμη λαμπρῆς Μεγάλης Στρατιάς.

— Χίλιοι διαβόλοι! ἀκούσθηκε ἄξαφνα μιὰ βραχνὴ φωνή. Ποῦ βρίσκεται ἡ κουβέρτα μου;... Ἐχω παγώσει...

Μιὰ μεγάλη σανίδα ἔπεσε, μὲς στὸ σκοτάδι, στὸ παρὸ. Θὰ χτύπησε φαίνεται, μὲ κοῦδους λαβωμένους, γιὰτὶ ἀντήχησε ἓνα τρομερὸ οὐρλιασμα.

— Ὦ! φώναξε κάποιος. Ἡ δυὸ πληγὲς στὰ μπράτσα μου ἔσαν νοῖξαν... Ποῦ νὰ παρ' ἡ ὀργή... Νοιώθω τώρα τὰ μπράτσα μου παγωμένα...

Ὁ ἱππὴς ποὺ εἶχε ἀναποδογυρῶσι τὴ σανίδα, προχώρησε κἀνα δυὸ βήματα ἔμπροστας. Ἐψαχνε γιὰ τὴν κουβέρτα του. Στὸν λαϊμὸ του εἶχε μιὰ μεγάλη πληγὴ, ποὺ τοῦ τὴν εἶχε καταφέρει κάποιος ῥωσὸς κοζάκος. Ἀπὸ τὴ στολή του, δὲν εἶχε ἀπομείνει παρὰ ἡ κάσκα του, κ' ἓνα κορμὲ ἀπὸ τὴν κυλότητα του.

Διάφορες κραυγὲς ἐκάλυψαν τὴ φωνὴ του. Μερικοὶ στρατιῶτες, ἂν καὶ λαβωμένοι, ἐπιχείρησαν νὰ σηκωθοῦν.

Ἡ πόρτα μισάνοιξε, καὶ κάποιος μπήκε μέσα στὴν κόλαση αὐτήν.

— Ἀς σηκωθοῦμε νὰ ὑποδεχθοῦμε τοὺς φίλους... εἶπε βραῦν ἓνας γοναδιέρος. Μὰ τί διάβολο! Τί ἔγινε τὸ πόδι μου;

Κάποιος γύρισε τὸ φανάρι, κ' ἔβριξε ἐπάνω του τὸ φῶς. Ὁ δραγὼνος δὲν εἶχε παρὰ ἓνα μόνο

ποδάρι... Τὸ ἄλλο κρεμόταν ματωμένο, παγωμένο... — Κι' ἐσὺ Ζακόλλ!... εἶπε ἐκεῖνος ποὺ μπήκε. Ἐσὺ Ντυμπουά, τί ἔχεις;... Ὁ Ντυμπουά ἔδειξε τὸν λαϊμὸν τοῦ ποῦταν μισανοιγμένος ἀπὸ κάποια ἐχθρική ξιφολόγη. Τὸ κεφάλι του ἔγερε πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ δὲν μιλοῦσε.

— Φτωχὲ Ντυμπουά... ξανάπε ὁ λοχαγός. Ἄμ' ἐσὺ, Μπουρέ, τί ἔχεις παρὰ;

Ὁ Μπουρέ, ποὺ ἦταν πεσμένος μπρούμυτα, ἀπὴνιωσε γελώντας σαρκαστικά:

— Ἐγὼ ἔχω τέσσερα μάτια στὸ κούτελο. Οἱ λαβωμένοι τῆς μαπαράγκας — θάταν καμμιὰ πενηνταριά — ἀκούσαν τὴν ἀπάντησιν, καὶ σκάσαν σ' ἓνα βραχνὸ, παρατεταμένον γέλιο...

— Βρὲ, τὸν διάβολο-Μπουρέ... — Ὡ! καὶ τώρα ἔχει κέφια γι' αὐτὴν...

— Τί θὰς νὰ πῆς μετὰ τὸ τέ-

σερα μάτια σου; τὸν ρώτησε ὁ διπλάνος του δραγὼνος.

Ὁ Μπουρέ, μπρούμυτα πάντοτε, σήκωσε τὸ κεφάλι:

— Μοῦθαν δυὸ σφαῖρες στὸ κούτελο, βλάν! βλάν!... Κι' ἐτοίμοι ἄνοιξαν δυὸ τρύπες πάνω ἀπὸ τὰ μάτια... Γιὰ νὰ βλέπω καλύτερα, καταπῶς φαίνεται!...

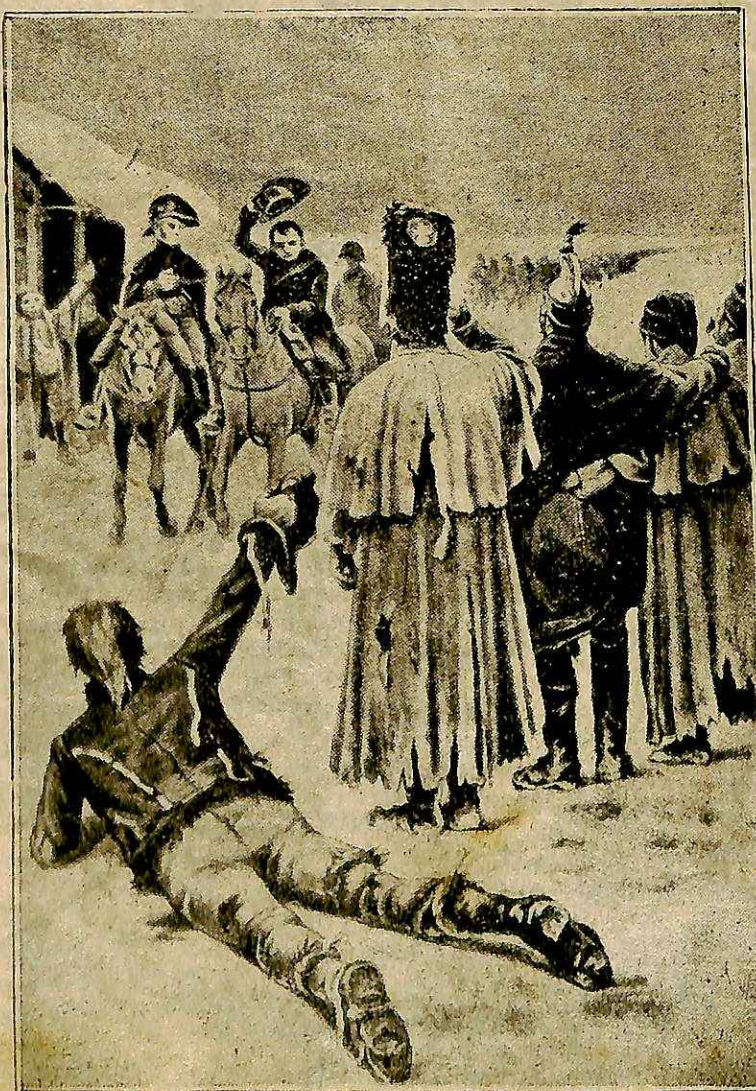
Καὶ γελώντας βραχνά, ἐπρόσθεσε:

— Ἀπεβίωσε κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας, τὸ 1812... Ὁ λοχαγὸς ἔνοιωσε δάκρυα στὰ μάτια του.

Κατὰ τὴς τρεῖς τὸ πρωί, ὁ Αὐτοκράτωρ ποὺ ἦταν στρατοπεδευμένος στὸ Μπουρισώφ, ἀνέμεσε στὰ Λείψανα τῆς Μεγάλης Στρατιάς, ἐπιληροφώθηκε ἀπὸ τὸν Ὀδνινὸν οὐτὴν Στουδιάγκα ὑπῆρχαν ἀκόμη ἀνέλαφες δυὸ γέφυρες.

— Θὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ ὁ στρατὸς, Μεγαλειότηε, ἀπὸ κεῖ... εἶπεν ὁ Στρατάρχης.

Ὁ Αὐτοκράτωρ συγκατένευσε, καὶ ὁ Ὀδνινὸν βγήκε ἀπὸ τὴ σκηνή του γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγή.

Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!...

Κατὰ τὰς πέντε ἡ διύβισαι εἰχεν ἀρχίσει.

Ἀρχίζε νὰ ξεμερῶνῃ...

Ὁ Ὀδνινὸν ἐβάδιζε διπλὰ στὸν Αὐτοκράτορα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ ἡμέρη τῶν στρατιῶν, ὅταν, ἄξαφνα, ἓνας καλπαρὸς ἀντήχησε, καὶ σταμάτησαν ἔμπρὸς τοὺς ἓνας ὑπασπιστῆς τοῦ στρατοῦ.

— Σὺ εἶσαι, Μπαρρουά!

— Μάλιστα, στρατάρχα μου...

— Τί τρέχει;

Ὁ λοχαγὸς ἦταν κατάλλωμος. Δαγκώνοντας νευρικά τὰ μουστάκια του, ἀπήντησε:

— Τίποτα...

Κι' ἀπότομα, ἀνεφύγασε:

— Στρατάρχα μου, πρὸ δλίγου εἶδα μετὰ τὸ μάτι μου κἀνι ἱερμερό!

— Γιὰ πὲς μας... τί εἶδες; εἶπεν ὁ Ὀδνινὸν.

— Μιὰ ὀμάδα λαβωμένων, ἀρχισε νὰ διηγῆται τότε ἀσθμαίνοντας ὁ λοχαγός, ἀνηκόντων σὲ ὅλα τὰ σώματα τοῦ στρατοῦ μας, φαντάροι, γοναδιέροι, δραγὼνοι... ἄλλοι δίχως πόδια, ἄλλοι δίχως χέρια, ἄλλοι χτυπημένοι στὸ κεφάλι... εἶπε μαζευμένοι μέσα σὲ μιὰ ξύλινη μαπαράκα... Τί ἥρωες, στρατάρχα μου... Στις 24, τὴ νύχτα, πέσαν σὲ μιὰ σφηκοφωλιὰ κολάκων. Αὐτοὶ ἦσαν πενήντα, οἱ ἔχθροι χίλιοι διακόσιοι!... Ἐ, ἀπὸ τοὺς χίλιους διακόσιους αὐτοὺς, δὲν μένουν παρὰ ἡ μπόττες τους... Ὅσο γιὰ τοὺς δικούς μας, τοὺς εἶδα πρὸ δλίγου... Εἶν' ὅλοι φοιχτὰ παραμορφωμένοι ἀπ' τὴς πληγῆς, κ' ὅμως ἀστελεῦνται, γωρατεύουν, καὶ περιμένουν γελώντας μετὰ τὸν θάνατον... Κι' ὅλ' αὐτὸ, ὅπὸ τὸ τραγικὸ φῶς ἐνὸς φαναριού...

Ὁ Αὐτοκράτωρ, μετὰ τὸ κεφάλι σκυμμένο, προχωροῦς χωρὶς νὰ λήη λέξη.

Ὁ στρατάρχης ἐρώτησε:

— Ποῦ εἶνε τώρα;

— Ἐπάνω στὸν δρόμον ποὺ ἀκολουθοῦμε... λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Στουδιάγκα... Προτιμῶ νὰ χῶσῶ τὸ βαθμὸν μου, στρατάρχα μου, παρὰ νὰ ἐναντιωθῶ τέτοιο θέαμα... Τί μπορούσα νὰ κάνω μὲς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, ποὺ εἶνε παραγεμισμένοι μετὰ σφαῖρες, καὶ ποὺ σὲ κἀνι ἐρώτησι ἀπαντοῦν μετὰ στερεότυπη κραυγὴ μόνον: «Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!»...

Τοὺς ἐρώτησε ὁ δὲν... Ἄλλος ἦταν στὸ Ζερμάτ, ἄλλος στὸ Αὐστέρλιτς... Θέσ μου... Ἐκαμα κἀτι πού, καὶ συνταγματάρχης νάμουν θάξινε νὰ με καθαιρέσετε...

Ἀδριο ὅμως θὰ σκοτωθῶ γιὰ τὴν Γαλλία, κ' ἐστὶν θὰ ἐξυγορῶ τὸ

σφάλμα μου... Τί εἶνε αὐτὸ τὸ σφάλμα ποὺ ἀναφέρεται;... Μίλησε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα...

σφάλμα μου...

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ σφάλμα ποὺ ἀναφέρεται;... Μίλησε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα...

— Ὁ Αὐτοκράτωρ!... εἶπεν ὁ Μπαρρουά.

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!...

Ὁ Ναπολέων ἐγύρισε, μετὰ τὸ ἀπότομο ὕψος του, καὶ ἐκύνταξε κατὰματα τὸν λοχαγόν.

— Μίλησε... τοῦ εἶπε.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ζαλιμένος, ἔτρεμε πάνω στὴ σέλλα του. Τὸ ἔπιτελειτο προχωροῦς πάντα, ἔξαφνα σταμάτησε τ' ἄλλο του.

— Ἐδῶ εἶναι! εἶπεν ὁ Μπαρρουά σὰν μεθυμένος. Ἐδῶ βόσκουνται οἱ ἥρωές μου... Ὅταν τοὺς ἀνήγγελα ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ περνοῦσε ἀπὸ δῶ, γιὰ νὰ πάῃ στὴ Στουδιάγκα, βγήκαν ὅλοι τοὺς ἔξω ἀπὸ τὴν παράγκα γιὰ νὰ τὸν δοῦν! Τοὺς τοποθέτησα τότε σὲ κύκλο, καὶ τοὺς ὑποσχέθηκα...

— Ἀ! ἐκράνυσεν ὁ λοχαγὸς χτυπώντας τὸ στήθος του. Ἀξίζω νὰ με καθαιρέσετε...

— Μίλησε! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ μετὰ ἀνυπομονησία.

— Ἰδοὺ λοιπόν; ἔφωσαν ὁ ἀξιωματικὸς. Βλέποντας ὅτι σὲ λίγο θὰ πέθαιναν ὅλοι, ἐγώ, ὁ Μπαρρουά, ἀπλοῦστατος λοχαγός, τοὺς ὑποσχέθηκα παράσημα!...

Τοὺς ὑποσχέθηκα, γιὰ νὰ γλυκάνω τὴς τελευταῖες τοὺς στιγμῆς, τοὺς σταυροὺς τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς ποὺ ἀπονέμει μόνον ὁ Αὐτοκράτωρ...

Τώρα, μπορεῖτε, Μεγαλειότηε, νὰ τοὺς ἀφαιρέσετε τὰ παράσημά τους... Δὲν εἶμαι, στὸ κάτω-κάτω παρὰ ἓνας ἀπλὸς λοχαγός. Ἀλλὰ προκειμένου νὰ πεθάνουν, ὡς πεθάνουν, τουλάχιστον εὐτυχισμένοι...

Ὁ Ὀδνινὸν, μετὰ κίνησιν, διέκοψε τὸν λοχαγόν ποὺ παραληροῦσε.

Στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, ἦταν μαζεμένη μιὰ σειρά φαντασμάτων κόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀκίνητοι μετὰ τὰ χιόνια...

— Αὐτοὶ εἶνε!... εἶπεν ὁ λοχαγός.

Τὸ παγωμένο ἀγέρι τοὺς εἶχε παγώσει. Κι' ὅμως, οἱ πενήντα αὐτοὶ ἄνδρες στέκοταν, καρτερικά περιμένοντας, στὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, σὰν τοὺς πιστοὺς τῆς Μένικας.

Μεθυμένοι ἀπ' τὴν εὐτυχία, ὅταν ὁ λοχαγὸς τοῦ Αὐτοκράτορα τοὺς εἶχε ὑποσχέθῃ τὰ παράσημα, εἶχαν μαζεθῇ ἐκεῖ καὶ περμέναν τὸν Αὐτοκράτορα ὅλη τὴ νύχτα. Τώρα πέθαιναν ἀπὸ τὸ κρύο.

Ὁ Μπουρέ, μετὰ τὴς δυὸ τρύπες στὸ μέτωπο, στηριζόταν πάνω στὸν μονοπόδαρον δραγὼνον... Οἱ

ἄλλοι, δὲν κουνιόντουσαν διόλου... Κάποιος γοναδιέρος μισοπεσμένος, ξεροὺς ἀκόμη αἵμα...

Ἐξαφνα, ὁ δραγὼνος εἶδε πρῶτος τὴν μικρὴ ὀμάδα ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος τους. Καί, μετὰ τὴν βραχνισμένην του φωνή, ἐφώνασε:

— Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ!...

Ὁ Ναπολέων, σκεπτικὸς, τοὺς κύνταξε γιὰ λίγο, καὶ κατόπιν, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγόν, τὸν ἐρώτησε:

— Σεῖς, ποὺ παρασημοφορήθηκε;

— Στὸ ὄθλιν, Μεγαλειότηε, ὅπου αἰχμαλώτισα ἓνα λόχον αὐστριακόν.

Ὁ Ὀδνινὸν ἐπροχώρησε:

— Ἡ Μεγαλειότης Σας, δὲ διατάζει τίποτε γιὰ τὰ παράσημα αὐτά;

— Ποιὰ παράσημα;

— Αὐτὰ πού, τόσο ἐπιπόλαια ἐμοίρασαν ὁ λοχαγός.

Ὁ Ναπολέων εἶπε τότε, ἀπλά:

— Ὁ Ταγματάρχης Μπαρρουά δὲν ἔκαμε παρ' ὅτι θὰ ἔκανα κ' ἐγὼ ἂν βοσκοῦμαι στὴ θέσιν του. Ἀς ἔξακο- λουθίσωμε τώρα τὸν δρόμον μας. Ὁ ἔχθρος δὲν περιμένει... Τὰ παράσημα αὐτὰ τὰ ἐπικυρῶ. Νὰ μοῦ φέρετε αὐτοὺς, τὰ πενήντα διπλάματα, γιὰ νὰ τὰ ὑπογράψω...

Καί, τοῖς πάνω σ' ἄλλο γιὰ τὸν Ναπολέον, χαϊρέθηκε μετὰ σεβασμὸν τοὺς μελλοθανάτους...

τοὺς ἥρωας αὐτοὺς ποὺ ἐψυχούσαν γεμάτοι αἷμα καὶ φρίκη καὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παρασημοφορηθοῦν τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου των!...

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἑθνωπαλικοῦ πολέμου ὑπηρετοῦσε στὸ Γαλλικὸν στρατὸ ἓνας ἀξιωματικός, ὁ ὅποιος εἶχε τὴ μανίαν νὰ παίρνει ὡς ὑπηρέτες τοῦ μόνο τοῦ στρατιώτες ἐκείνους ποὺ εἶχαν ὀνόματα φιλολογικά.

Ἐστὶν μετὰ τῶν ἄλλων τρεῖς ὀνόματα ποὺ ἀλλάξε στὴ σειρά ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸς λεγόντων: Πῶλ Βερλαίν, Μπουσσού καὶ Θεόδωρος Μπανβίλ.

Καὶ τελευταῖα ὅμως, σ' ἓνα διαγωνισμὸν ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὑποτρόφων, σὲ μιὰ δημοσίᾳ σχολή, μετὰ τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ὑπῆρχαν ἓνας Ζαννὶ Ραμό, ἓνας Μερσέλ Πρεσὲ καὶ ἓνας—αὐτὸ πείθεται ἀπίστευτον—Γαβριέλ ντ' Ἀννού.

Ὁ Μπουρέ, μετὰ τὴς δυὸ τρύπες στὸ μέτωπο, στηριζόταν πάνω στὸν μονοπόδαρον δραγὼνον... Οἱ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΒΕΖΥΡΗΣ

(Περσικὸς μῦθος)

Ἐνας ἰδιότροπος βασιλεὺς τῆς Περσίας εἶχε κάποτε ἓναν βεζύρη ἐμφύεστατο, ὁ ὅποιος πολὺς φορὲς τὸν εἶχε ἐμποδίσαι ἀπὸ διαφορῶν ἀλόγιστες πράξεις ποὺ θὰ ἔφεραν καταστροφὴν στὸ κράτος του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ χωνέψῃ ὅτι ὁ βεζύρης του ἦταν ἔξυπνότερος ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ἀκόμη περισσότερον δὲν μπορούσε νὰ χωνέψῃ ὅτι πολὺ συχνὰ τοῦ ἔφευγε ἀντιρῆσεις. Καὶ τέλος μὰ μέρα τὸν καθήρεσε καὶ τὸν ἔβαλε φυλακή.

Οἱ περισσότεροι αὐλικοὶ ποὺ ἐκτιμοῦσαν τὸν βεζύρη ἐπενέβησαν στὸν βασιλέα καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ ἀποφυλάκισιν τὸν βεζύρη.

ποῦθεν νὰ ζήσουν; Καὶ ἡ μὲν ποδάγρα εἶπε: «Ἐγὼ θὰ πάω στοὺς τάδε φτωχοὺς νὰ πέσω μέσα». — Ἡ δὲ ἀράχνη εἶπε: «Κι' ἐγὼ θὰ πάω στοὺς τάδε ἀρχόντας».

Μὲ λίγες ἡμέρας ἀρρωσταίει ὁ φτωχὸς ἀπὸ ποδάγρα, ἀλλὰ δὲν ἐκατάπεσε στὸ στρώμα, παρὰ λέει τῇ γυναίκαί του. «Μὲ ποιοῦν τὰ πόδια μου, ἀρναιόζου, μὲ σουγλίζουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτα θὰ περάσουν, θὰ πάω στὸ χωράφι, σὰν εἶνε καλὴ μέρα νὰ σπείρω».

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τὴν ἄλλη καὶ δὲν ἐχουρούρεσε ὁλόκληρα. Καὶ ἡ κურὰ ἀράχνη σὰν ἐδίη κ' ἐκείνη στοὺς ἀρχόντας τὸ σπῆτι ἀρχί- νησε τὴ δουλειὰ τῆς, ἀπλῶς πάντας σὲ πολλὰς μεριές. Ἀλλὰ μόλις ἐφώτισε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, ἐσηκώθη ἡ κοπέλλα τοῦ ἀρχόν- τα, ἐσάρωσε, ἐπῆρε τὴς πάντας οὐλοῦθες παστρικά, τὸ ἴδιο ἔκανε κἀθ' αὐτὴν, κ' ἐστὶν δὲν εἶχε ἡσυχία οὔτε ἡ πάντα σ' ἄρχοντι- κό, οὔτε ἡ ποδάγρα στοὺς φτω- χοὺς. Ἀναγκαστήκανε τὸ λοιπὸν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ σπῆτια καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη... Καὶ σὰν ἐσμίξαν εἶπαν τὰ παρὰπὸν τους καὶ ἀποφασίσαν νὰ κάμουν ἀλλε- λεία, ἡ ἀράχνη νὰ πάῃ στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἡ ποδάγρα στοὺς ἀρ- χόντας. Γιὰ τοῦτο ἀπὸ τότε καὶ στερὰ παθαίνουν οἱ ἀρχόντες ἀπὸ ποδάγρα καὶ πολλοὶ φτωχοὶ εἶνε γεμάτοι ἀπὸ ἀράχνης.

— Γατὶ ἡ ἡμέ- ρα ποὺ θὰ φύγῃ ὁ ἀνθρώπος μου ποῖ νὰ εἶνε μὰ ἰδιαιτέρον μὲρ α.

Δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε Δευτέρα οὔτε Τρίτη, οὔτε Τετάρτη, οὔτε Πέμπτη, οὔτε Παρασκευή, οὔτε Σάββατο, οὔτε Κυριακή.

Ὁ Βασιλεὺς κατάλαβε, γαμογέ- λησε κ' ἀποφυλάκισε τὸν βεζύρη.

ΜΥΘΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

Η ΠΟΔΑΓΡΑ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΗ

Ἐσυναντηθήκανε κάποτε ἡ ποδάγρα καὶ ἡ ἀράχνη καὶ σὰν ἐ- χαίρετηθήκανε, εἶπαν μετὰ τῶν: «Νὰ πάμε κ' ἐμεῖς νὰ ζυγώσωμε ποῦθεν νὰ ζήσουμε».

Καὶ ἡ μὲν ποδάγρα εἶ- πε: «Ἐγὼ θὰ πάω στοὺς τάδε φτωχοὺς νὰ πέσω μέσα». — Ἡ δὲ ἀ- ράχνη εἶπε: «Κι' ἐ- γὼ θὰ πάω στοὺς τάδε ἀρχόντας».

Μὲ λίγες ἡμέρας ἀρ- ρωσταίει ὁ φτωχὸς ἀπὸ ποδάγρα, ἀλλὰ δὲν ἐκατάπεσε στὸ στρώμα, παρὰ λέει τῇ γυναίκαί του. «Μὲ ποιοῦν τὰ πόδια μου, ἀρναιόζου, μὲ σουγλίζουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτα θὰ περάσουν, θὰ πάω στὸ χωράφι, σὰν εἶνε καλὴ μέρα νὰ σπείρω».

Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ τὴν ἄ- λην καὶ δὲν ἐχουρούρεσε ὁλόκληρα. Καὶ ἡ κურὰ ἀράχνη σὰν ἐδίη κ' ἐκείνη στοὺς ἀρχόντας τὸ σπῆτι ἀρχί- νησε τὴ δουλειὰ τῆς, ἀπλῶς πάντας σὲ πολλὰς μεριές. Ἀλλὰ μόλις ἐφώτισε ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα, ἐσηκώθη ἡ κοπέλλα τοῦ ἀρχόν- τα, ἐσάρωσε, ἐπῆρε τὴς πάντας οὐλοῦθες παστρικά, τὸ ἴδιο ἔκανε κἀθ' αὐτὴν, κ' ἐστὶν δὲν εἶχε ἡσυχία οὔτε ἡ πάντα σ' ἄρχοντι- κό, οὔτε ἡ ποδάγρα στοὺς φτω- χοὺς. Ἀναγκαστήκανε τὸ λοιπὸν νὰ φύγουν ἀπὸ τὰ σπῆτια καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη... Καὶ σὰν ἐσμίξαν εἶπαν τὰ παρὰπὸν τους καὶ ἀποφασίσαν νὰ κάμουν ἀλλε- λεία, ἡ ἀράχνη νὰ πάῃ στοὺς φτωχοὺς, καὶ ἡ ποδάγρα στοὺς ἀρ- χόντας. Γιὰ τοῦτο ἀπὸ τότε καὶ στερὰ παθαίνουν οἱ ἀρχόντες ἀπὸ ποδάγρα καὶ πολλοὶ φτωχοὶ εἶνε γεμάτοι ἀπὸ ἀράχνης.

— Γατὶ ἡ ἡμέ- ρα ποὺ θὰ φύγῃ ὁ ἀνθρώπος μου ποῖ νὰ εἶνε μὰ ἰδιαιτέρον μὲρ α.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ἑθνωπαλικοῦ πολέμου ὑπηρετοῦσε στὸ Γαλλικὸν στρατὸ ἓνας ἀξιωματικός, ὁ ὅποιος εἶχε τὴ μανίαν νὰ παίρνει ὡς ὑπηρέτες τοῦ μόνο τοῦ στρατιώτες ἐκείνους ποὺ εἶχαν ὀνόματα φιλολογικά.

Ἐστὶν μετὰ τῶν ἄλλων τρεῖς ὀνόματα ποὺ ἀλλάξε στὴ σειρά ἐν λόγῳ ἀξιωματικὸς λεγόντων: Πῶλ Βερλαίν, Μπουσσού καὶ Θεόδωρος Μπανβίλ.

Καὶ τελευταῖα ὅμως, σ' ἓνα διαγωνισμὸν ποὺ ἔγινε στὸ Παρίσι γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν ὑποτρόφων, σὲ μιὰ δημοσίᾳ σχολή, μετὰ τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ὑπῆρχαν ἓνας Ζαννὶ Ραμό, ἓνας Μερσέλ Πρεσὲ καὶ ἓνας—αὐτὸ πείθεται ἀπίστευτον—Γαβριέλ ντ' Ἀννού.

Ὁ Μπουρέ, μετὰ τὴς δυὸ τρύπες στὸ μέτωπο, στηριζόταν πάνω στὸν μονοπόδαρον δραγὼνον... Οἱ

ἄλλοι, δὲν κουνιόντουσαν διόλου... Κάποιος γοναδιέρος μισοπεσμένος, ξεροὺς ἀκόμη αἵμα...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

H. A. M. H. ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Το φθινόπωρο θα φορέσουμε επάνω από τα εμπίριε φορέματα που φορούμε τώρα ακόμη, μικρές ζακέτες από βελούδο με μανίκια ή χωρίς μανίκια.

Θα είναι χρώματος ζωηρού ώστε να συμφωνούν με το εμπίριε ή με το απλό ανοιχτό χρωματιστό ύφασμα του φορέματός μας.

Οι ζακέτες αυτές θα έχουν μπορντούρα από μεταξωτό ή μετάλλιο κορτοννέ.

Επίσης θα φορεθούν το φθινόπωρο και ζακέτες από φορέματα, τα οποία θα είναι μισησες δερματος φαιδιών ή τίγρης.

Το σάλι από κροσέ, το μεγάλο ισπανικό σάλι, με τις μακρυνές φράντζες θ' αντικαθιστά συχνά το επανωφόρι, επάνω από λεπτά βραδυνά φορέματα.

Επίσης θα συνηθίζονται και τρίγωνα φισού, πολλές φορές από το ίδιο ύφασμα του φορέματος. Ένα όμοιο τρίγωνο δένεται γύρω στο καπέλλο το δε μαντήλι της σέπης είναι επίσης άσορτί. Κάποτε τα φισού και τα μαντήλια αυτά θα είναι από ύφασμα απλό, αλλά κεντημένα ή ζωγραφισμένα με λουλούδια, γιρλάντες ή βούλες.

Τα φορέματα από θ' αποτελούνται από μία φούστα και ένα σουέτερ. Η φούστα θα είναι από τζέρεσ, ή από καμπίρ, ή από κρέπ-ντε-σιν, πλισσέ, το σουέτερ δε από τζέρεσ χρωματιστό, με άσημένιες γραμμές. Το σουέτερ μπορεί να είναι με μανίκια ή και χωρίς μανίκια.

Για το τέννις και για το γκολφ είναι πολύ πιο πρακτικό το σουέτερ χωρίς μανίκια.

Τα σουέτερ του κουστουμιού από γίνονται ή δόσαστρα ή χρωματιστά, άσορτί με το καπέλλο.

Το πλέον σίχ και μοντέρνο καπέλλο από, είναι το καπέλλο παναμά, φόρμα κλός, με μόνον γαρνιτούρα μία μούρη στενή κορδέλλα. Είναι πολύ κομψό, απλό όσο πρέπει να είναι ένα καπέλλο που συμπληρώνει ένα κουστόμυ από, και πολύ κατάλληλο για την εποχή. Αργότερα μπορεί να αντικατασταθεί μ' ένα κλός από φέρε.

Οι φούστες σιγά - σιγά γίνονται και πιο μακρυνές. Προς το παρόν έχουν μακρύνει πολύ λίγο, κατά μερικά μόλις εκατοστόμετρα, αλλά αν αυτό εξακολουθήσει, φαίνεται ότι τον χειμώνα τα πολύ κοντά φορέματα θα θεωρούνται ντεμοντέ.

Όσοι άφορα τα βραδυνά φορέματα, αυτά αρχίζουν να γίνονται από τώρα μακρυνά. Μακραίνουν δε με άνισες μύτες εδώ και εκεί ή με την προσθήκη παννών που ξεπερνούν κατά πολύ την φούστα. Κάποτε ή φούστα είναι μακρύτερη πίσω, τόσο ώστε να έγγιζε στο δάπεδο, άλλοτε οι άκρες των σιόγκων πολύ μακρυνές σχηματίζουν σιόρα. Αν παραβάλλουμε ένα φορέμα που είναι με ένα άφρονό, θα ιδούμε ότι και ή τούα έχει ανέβει εκπαισθητός.

Τα κορσάκια είναι ως επί το πλείστον απλά, με τετράγωνα άρμιασμένα. Το κορσάκι προσαρμόζεται στο άρμιασμάν με πίες ή με σούρες, και έτσι γίνεται μιλιοζών στην τάχια. Συχνά τα άρμιασμένα γίνονται από κρέπ - φανταί, ή κρέπ - ρογιέ, ή από ύφασμα απλό, αλλά χρώματος

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Δύο χαριτωμένα φορέματα για το βράδυ. Το πρώτο πολύ καλλιτεχνικό, γίνεται από φάτν ή από σατέν. Γαρνίεται με άσημένιο γκολόν.

Το δεύτερο γίνεται από κρέπ-σατέν μαύρο, και μαύρη μουσελίνα επάνω σε άσπρο φόντο.

ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΚΟΜΨΟ ΚΑΠΕΛΛΟ

Καπέλλο με καλότερα από άσπρη ψάθα και μπορ από ψάθα σκατεζέ-κη άσορτί στο σχεδιασμό μαντήλι από φουλάρ που περιβάλλει τον λαιμό.

Κάποια επίσης το κορσάκι γίνεται από ένα ύφασμα έντελως αντίθετο από το ύφασμα της φούστας, από ύφασμα φανταί ή ρογιέ. Βλέπουμε επίσης και άρμιασμένα άσορτί με την φούστα.

Η τελευταία νουβωτέ είναι ταγιέρ από κρέπ - ντε - σιν. Γίνονται από πάντων μπλέ - μαρόν, ή μπέξ.

ΔΥΟ ΚΟΜΨΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Το πρώτο είναι από κρέπ-ντε-σιν και γαρνίρεται με πανά πλισσέ.

Το δεύτερο είναι φόρμας στυλ, από ταφτά με λουλούδια, έχει σούρες στα πλάγια, και το κορσάκι του γαρνίρεται με μίαν άνοιξη μπέρτα.

ΓΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

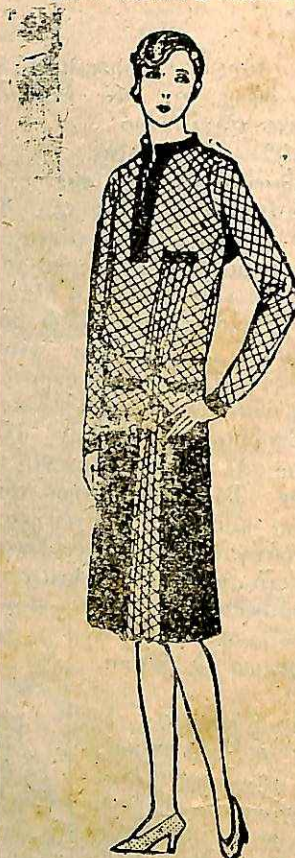

Βίστα από βελούδο ή από ντρέ, χωρίς μανίκια, ή οποία θα φορεθεί πολύ το φθινόπωρο.

Η φούστα γίνεται ίσια πίσω με πίες στα πλάγια ή όποιες έχουν νται μάλλον προς τα εμπρός αφήνοντας εμπρός μία στενή ίσια ποδιά.

Η ζακέτα είναι ίσια, άρκετά μακρά, σε σχέδιο μπλούζας σχεδόν. Κομπώνει εμπρός με στρογγυλά άχρινα κουμπιά, όταν το ταγιέρ είναι χρώματος μπλέ - μαρόν, και αυτό είναι το προτιμώτερο. Μία ζώνη κίτρινη, κίτρινα ρεβέρ και γιακάς ραμπα.

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Χαριτωμένο φορεμάκι με συνδυασμό, άπλου, και καντιγιέ ύφασματος.

ΓΙΑ ΤΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Πώς γίνονται τα φρεζ-γκλασέ

Ετοιμάσετε σιρόπι από ζάχαρι. Το σιρόπι είναι πιά κατάλληλο για το ζαχαρώδη των φρούτων όταν δεν κολλάει στα δόντια, και αφήνει μόνο ένα ξηρό ήχο, καθώς το μασάτε. Προσθέσατε λίγο χυμό λεμονιού σ' αυτό το σιρόπι, και το ζαχαρώδες με προσοχή.

Βυθίζετε τα φρούτα άμείως τα άφνηντε άρκετά λεπτά και κατόπιν για να στραγγίσουν τα πέρνετε με μία τρυπητή κουτάλι.

Το μακρύ μανίκι είναι ελαφρώς μελουνσέ και σφίγγεται μ' ένα πουαντέ γαρνιρισμένο με κίτρινη γραμμή. Η κίτρινη γαρνιτούρα του φορέματος μπορεί να είναι από λινό, ή από κρέπ - ντε - σιν. Αν θέλετε ή ζακέτα αυτή γίνεται και με άρμιασμένα τετράγωνα.

Εν τώ μεταξύ εδώ, ένοσφ εξακολουθούν ή μεγάλες ζακέτες, φορούμε φορέματα ντεκατέ, χωρίς μανίκια και από ύφασματα εμπίριε. Αλλά της τελευταίας μόδας είναι και φορέματα καμωμένα από δύο είδων ύφασματα εμπίριε και απλό. Και αυτό είναι πολύ πρακτικό, γιατί με την προσθήκη ενός άρμιασμάν ή μίας μπάντας από ύφασμα εμπίριε μπορούμε να φρεσκάρουμε και να μακρύνουμε ένα πουαντίο μας φέρεμα από απλό ύφασμα.

Η Μονταίν

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ," ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εις τα καλύτερα Καταστήματα 'Αθηνών, Πειραιώς και 'Επαρχιών Κρέπ-ντε-Σιν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρέπ-Σατέν, Κρέπ-Φάιγ, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Προς διάκρισιν της γνησιότητος των φέρουν εις τας παρυφάς, (ούγιαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Πρώτην φοράν εισάγονται εις την 'Ελληνικήν αγοράν τα υπερχοσμέου φήμης 'Αγγλικά Κασμηρία ΣΕΒΕΝΤΕΕ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εις άφήν. ποιότητα, εις χρωματισμόν και ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

Απ' εκλειστικής εισαγωγής δι' όλην την 'Ελλάδα:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

οδός Βύσσης (έναντι Χουσοσπηλαιωτέσης)

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ.ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ο Βασιλεύς τῶν καθαρτικῶν.

ΕΙΔΙΚΩΣ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΑΓΚΕΙΟΥ